

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

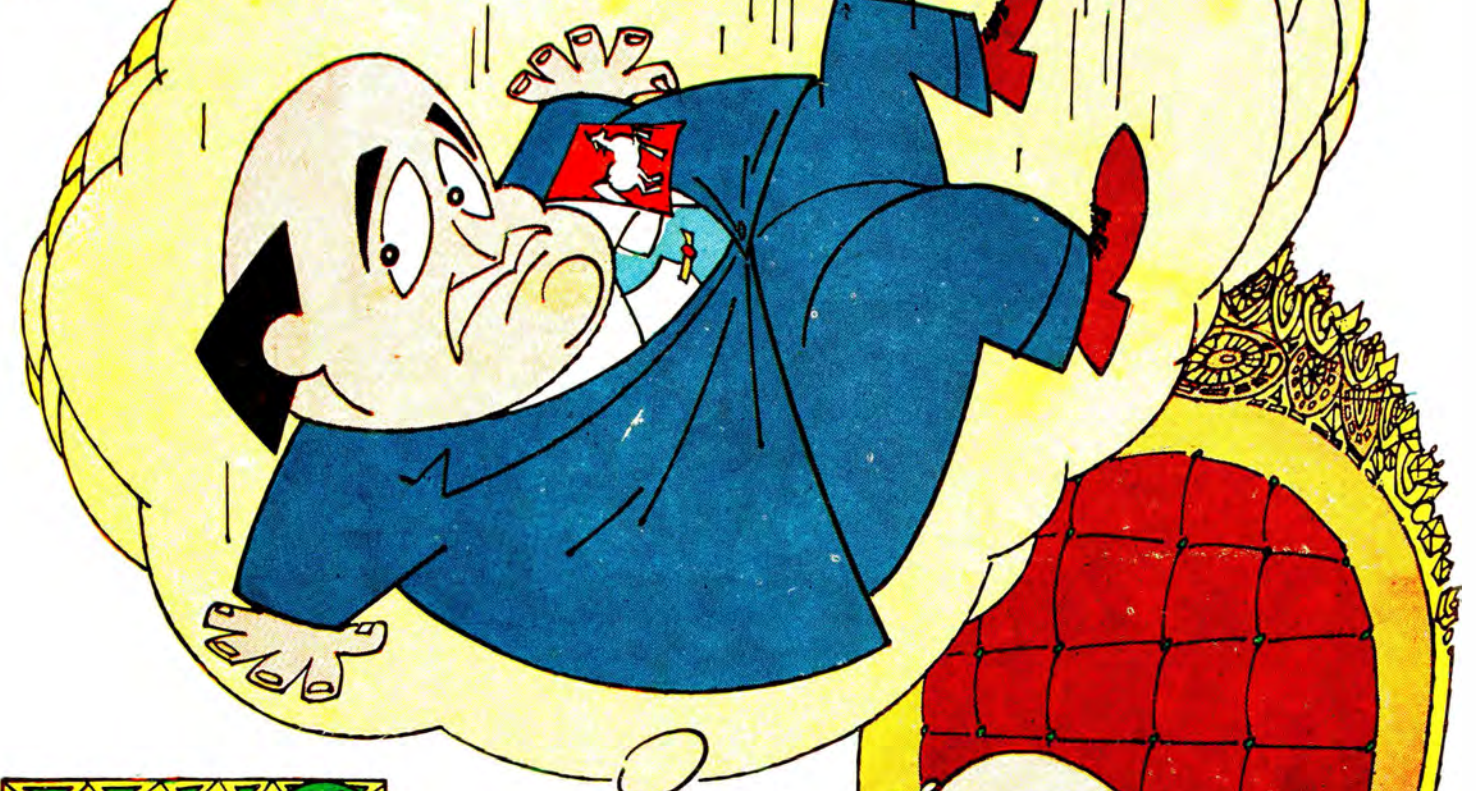
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

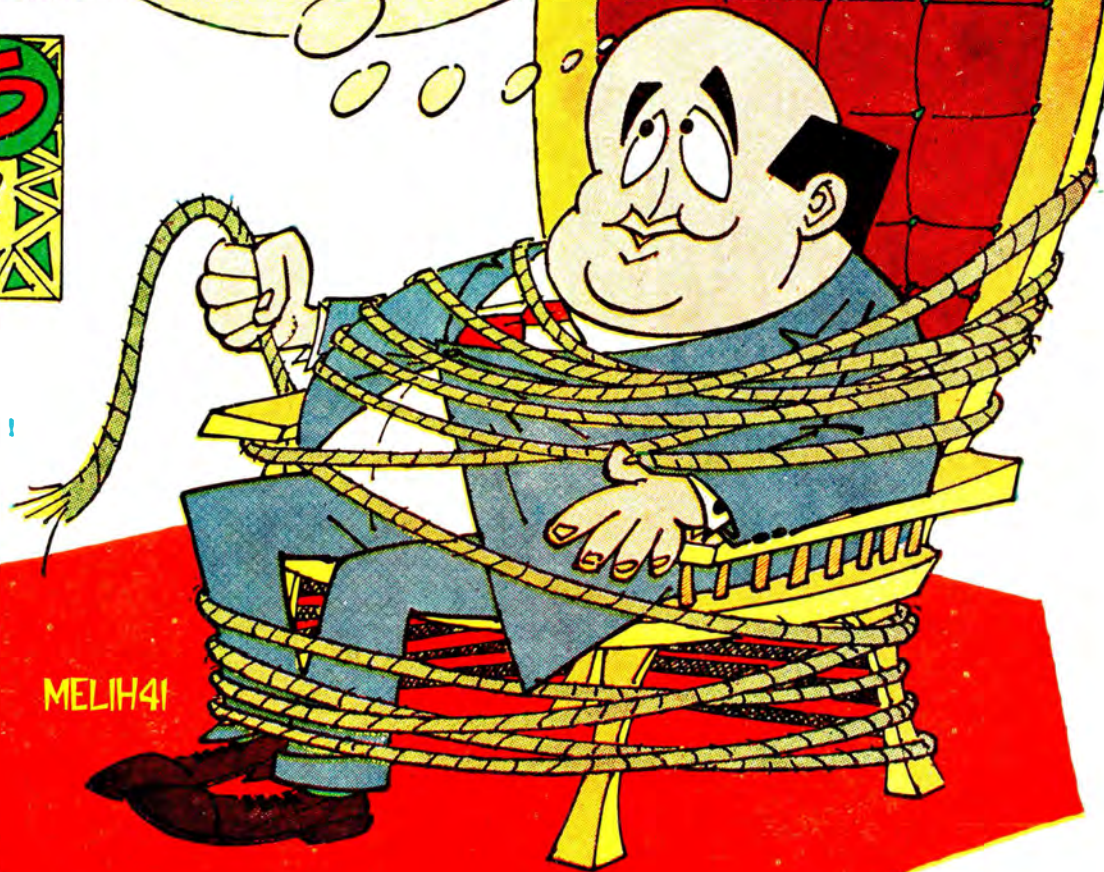
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

KASIM KUŞKUSU!

MELİH41

Sevkiye Salıncı

Altinyıldız

Türk Kumaşını
Dünyaya Tanıtan
Marka

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 48 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Kasım 1970 * Fiyatı: 125 Krs.

Demirel'in düşüşü

TÜRKİYE'DE bir parlamento vardır, mebuslarımız bu parlamento konuşurlar, tartışır, kulis yaparlar, bazan da tekme-tokat ve sille-yumruk birbirlerine girerler. Bir de parlamento dışında Türkiye vardır.

Nasıl bir Türkiye'dir bu?

Başbakan Süleyman Demirel, Keban Barajı inşaatını gezerken işçilerle konuşmak istemiş ve birisine kaç lira ücret aldığını sormuş.

İşçi:

— On lira yevmiye.. demiş.

Demirel:

— Türkiye'de günde 10 liraya iş yok; kimse 10 lira karşılığında çalışmıyor.

Başbakanın bu sözü üzerine işçiler ceplerinden iş kartlarını çıkarak yevmiyelerinin kaç lira olduğunu Demirel'e okutmuşlar.

Bir işçi:

— Domatesin kilosu 10 lira, evde 10 çocuk var, nasıl geçineyim? diye sorunca, biraz öfkelenmişti anlaşılan Başbakan:

— İş bulmuşsunuz çalışın! Ayda 300 liraya çalışacak çok adam var.. deyip geçivermek istemiş.

Ama işçilerden biri:

— Günde 10 liraya 200 metre yükseklikte çalışıyorum. Sana günde 100 lira vereyim, sen çalış bakalım! Bu hangi kanunda var, bu ne biçim adalet? diyerek tartışmayı yürütmüş.

Görülüyor ki parlamento içinde tartışmalar başka türlü yürütülüyor, parlamento dışında ise bir başka türlü... Vatandaşın dili gündelik hesaplar üstüne konuştuğu zaman acı biberden daha fazla yakıyor. Yalnız Keban'daki işçi durumundan yakınıyor sananlar da aldanacaklardır. Küçük memurundan köylüsüne, şöföründen öğrencisine kadar her yerde bir hoşnutsuzluk vardır. Bu hoşnutsuzluk belki parlamento'ya yansımıyor; belki mebus beylerimiz sandık hesabını vatandaşın her türlü derdinden üstün tutuyorlar; ama toplumda gittikçe kabarın ve fokurdayan bir sıkıntıyı hissetmemek imkânsız.

İşte tam böyle bir ortamda, Süleyman Demirel, gayet zor ve o nispette tehlikeli bir oyunun peşinde koşmaktadır. Bu oyun, mutlak iktidar oyunudur. Başbakan bir yandan kendisine bağlı bir Adalet Partisi, öte yandan kendisine bağlı bir parlamento grubu, beri yanda yine kendisine bağlı bir Meclis Başkanlığı istemektedir. Öyle bir sacayağı ki, mutlak egemen Demirel olmalı, kimse Demirel'den hesap sormamalı.

Nitekim koskoca AP. Kongresinde

İnönü, iktidar değişikliği istedi. — Gazeteler —

Yazısız

bir tek kişi Demirel'den hesap sormamıştır.

Sormak isteyenlerin sesleri partizan delegelere kısılmırmıştır.

İyi mi olmuştur?

Hayır.

Demirel'in korkusunu anlıyoruz: Birader beylerin kısa sürede kazandıkları servet ve şöhretin temelleri kurcalandığı zaman altından çıkacak olanlar, belki Süleyman beyin politik hayatına bir mezar olacak, belki

elinden iktidar koltuğunu kaçırdığı zaman siyasi hasımları bir daha o koltuğa kendisini buyur etmeyecekler, belki de daha 46 yaşında siyasi mevta haline gelecek... Hepsi korkulu rüyalar bunların... Ve insanın gece yattığı zaman uykusunu kaçırarak cinsten kuşular Başbakanın zihnine hücum etmekte...

Ama bir kere, iktidar sahibi kişi bu duruma düşmeye görsün...

A: tıf ilâh olamaz.

Demirel işe başlarken yanında bir Mehmet Turgut vardı; şimdi karşısındadır; ve dinleyin onu!.. Demirel, Adalet Partisinin dost düşmana kendisini kabul ettirmiş Meclis Başkanı Bozbeyli'nin dahi sabrını tüketmiştir... Demirel, partisini parça parça etmiştir... Demirel, yolsuzluk söylentilerini sırtında taşımaktadır... Demirel, gensoru önergeleriyle karşı karşıyadır... Demirel, iktisadi çıkmazların dar boğazlarında nefes darlığına müptelâ bir ortamın Başbakanıdır... Demirel, «Vadettiğim faturaları nasıl ödeyeceğim» diye düşünceduran ve hattâ istifâ etmek isteyen bir Maliye Bakanının Başbakanıdır...

Bu kadar karmaşık bir ortamda, bu kadar şaibeyi sırtına vurmuş ve elinde sopası olmayan bir cambaz gibi ipin üstünde daha ne kadar duracak Demirel?

Keban'daki işçi, Demirel'e:

— Günde 10 liraya 200 metre yükseklikte çalışıyorum; sana günde 100 lira vereyim; gel çalış bakayım.. demiş.

Gerçekte Demirel 200 metre değil, binlerce metre yükseklikte çalışmaktadır.

Değme cambaz böylesine bir durumda dengesini zor bulur. Demirel düşecek mi, düşmeyecek mi? Kısa vadede bilemeyiz ama; alnına yazılıdır düşüş.

AKBABA

Gelecek Sayımızda:

SİZİN İÇİN

Siz yazdınız, biz çizdik; kafa ve gönül birliğiyle neşenin büyümesini sağladık.

Evet, SİZİN İÇİN...

Öğretmenler, SİZİN İÇİN... Öğrenciler, SİZİN İÇİN... Memurlar, SİZİN İÇİN... Subaylar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN... Bayanlar, SİZİN İÇİN... Berberler, Şöförler ve daha niceleri SİZİN İÇİN.

GELECEK HAFTA BAŞLIYORUZ

RAMAZAN SOHBETLERİ

Oniki ayın bir sultanı mübarek Ramazan ile ilgili fıkralar, hikâyeler, nükteler ve güzel sözler o kadar çoktur ki bir araya toplansa cilt cilt kitap değil; raf raf kütüphane olur. Bunların çoğu yayınlanmıştır. Sırası gelince de özel toplantılarda ve hoşsohbet meclislerinde sık sık tekrarlanır.

Lâf aramızda, akşamdan akşama demlenen keyfine düşkün kişilerin, hele hele bekaşı ve alevilerin bu perhiz ayı ile ilgili fıkraya ve nüktelere insanı katıla katıla güldürür. ve biraz da düşündürür. Zira hepsinden de biraz hayat payı, felsefe payı, neşe payı vardır.

Takvim yapraklarının arkasında yer alan Bektaşî fıkralarının bile en güzelleri Ramazan ve Bayramla ilgili olanlardır. Yayınlanmış Bektaşî fıkralarında bu tür oldukça fazla yer kaplar.

İmparatorluğun Birinci Dünya Savaşına kadar olan zenginlik, daha doğrusu ucuzluk, bolluk ve bereket devrindeki padişah sarayında, paşa ve zenginlerin konak ve yalılarında geçen hakiki Ramazan hikâyeleri de hayli yekün tutar. Bunların çoğu son derece hoş ve tatlıdır. Dinleyenleri dakikalarca güldürür.

Bütün bunları yazmaktan ziyade anlatmak daha zevkli olur. Ama ben burada kısa da olsa yazmaya başlayacağım.

MAHALLENİN varlıklı efendisi her akşam konağının zengin iftar sofrasına konu komşuyu davet eder, bol bol ikramda bulunur ve sonunda diğ kirası da vererek sefayı hatırla uğurlarmış. Bir akşam mahallenin imamı ile Bektaşî Babasını da çağırır. İmam bu karşılaşmadan pek memnun olmamakla beraber Efendi Hazretlerinden alacağı diğ kirasını düşünerek sesini çıkarmamış ve güzelce karnını doyurmuş. Yemekten sonra ev sahibi ve reçeği diğ kirasını ayarlamak için ve biraz da hoca ile Baba'nın durumlarını kurnazlıkla anlamak isteyerek sorularına başlamış:

— İmam efendi sigara içer misiniz?

— Aman efendim, tütün mekruh-tur, içmem...

— Kahve, çay arzu eder misiniz?

— Efendim bunlar keyif verici maddelerdir, hem de uykumu bozar sabah namazına kalkmamam...

— İmam efendi, saz ve eğlence âlemlerine gider misiniz?

— Bunlar şeytan işidir. Katiiyen gitmem.

— Ara sıra da olsa içki kullanır mısınız?

— Hiçbir zaman... Tövbe estağfurullah... Zira haramdır, haram...

— Güzel hatunlarla ilginiz olur mu?

— Hâşââ.. günahı kebaîrdır. diye cevaplar vererek Efendiye de adamakıllı kızmaya başlamış.

Aynı sorular Baba Erenlere sorulunca hepsine de:

— Eyvallah sultanım, yaparım, ederim, severim, hoşlanırım. diye olumlu cevaplar verdikçe imam bûsbütün kızmış. Nerdeyse küplere binecek hale gelmiş. Efendi de bu durumdan son derece keyiflenmiş. Nihayet misafirlerini uğurlarken imama bir mecdidiye, Baba'ya da bir altın, diğ kirası vermiş. Vermiş ama imam gözlerini faltaşı gibi açarak gürlemiş:

— Behey efendi hazretleri, benim gibi, Allahın has kuluna bu kadar az, din ve şeriat haini zındıka da bu kadar çok veriyorsun. Bu revayı hak mıdır? deyince, efendi:

— E, imam efendi ne kızyorsun, buna hakkın yok, ikinize de ayrı ayrı sorup sual ettim. Sonunda anladım ki, senin masrafın gayet az... Baba'nın da her şeyi yaptığı için pek çok.. Onun masraflarına karşı bir altın az bile. Aslında senin hakkın da mecdidiyeden az, demiş.

Ramazanda karşılıklı iftar davetleri, diğ kiralari, iftara doğru oruç tiryakisini kızdırmaya kadar giden şakalar ayrı birer âlemdir. Bunlardan az da olsa örnekler vermeye çalışacağım.

BİR Ramazan akşamı. Boğaziçi'nde. Müşir Deli Fuat Paşa'nın yalısında. denize nâzır salonda zengin Ramazan ve ziyafet sofrası hazırlanmış... Çeşit çeşit iftarlıklar,

yumurtalı, susamlı, çörekotulu burcu burcu kokan pidelerle her şey tamam, her şey hazır... Paşa hazretleri masanın başında bütün haşmetiyle oturmuş bekliyor... Top sesi duyulur duyulmaz evvelâ Paşa sonra davetliler besmeleyi gekip iftarlıklara yumulurlar... Çok geçmeden bir uşak büyük bir kâse ile gelir ve paşanın önüne tutar...

— Bu nedir?

— Dügün çorbası paşam.

Paşa dikkatle bakar, kâsenin üstündeki kaşıkla çorbayı karıştırır. Beğenmediğini yüzü ile de ifade ederek:

— Böyle dügün çorbası olmaz. Ben bunu ne kendim yerim, ne de misafirlerime yediririm. Kim yaptı bunu? der.

— Aşçıbaşı yaptı paşam.

— Al götür... Aşçıbaşı olacak ke-rata kendisi yesin!..

Misafirler şaşırıp kalırlar. Mis gibi tereyağı ve koyun eti ile yapılmış bu nefis çorbanın geri gidişine üzülürler ve tekrar iftarlıklara dalarlar.. Hemen biraz sonra başka bir uşak büyük bir tepsi üzerinde kehrîbar gibi kızarmış hindi dolmasını getirir ve paşanın önüne tutar...

— Bu nedir?

— Hindi dolması paşam.

— Bu ne biçim hindi... Kargadan daha küçük, kim aldı bunu?..

— Vekilharç aldı paşam.

— Ben bu hindiyi ne kendim yerim, ne de misafirlerime yediririm. Al götür bunu, vekilharç denen o hergele kendisi yesin!..

Misafirler bûsbütün hayrette kalırlar. Hindi dolmasından ağızları sulananlar çaresiz geri kalan iftarlıklara tekrar el atarlar...

Başka bir uşak, derin kenarlı bir tepsi içinde yeni bir yemek getirir.. Paşa onu da yakından inceler:

— Bu nedir?

— Tereyağı, kıymalı Enderun yumurtası paşam.

— Ne, sen bunlara yumurta mı diyorsun. Bunlar güvercin yumurtasından daha küçük. Kim aldı bunları?..

— Bahçıvan Bayram Ağa köye gidip aldı. Cins tavukların ilk yumur-

taları imiş. Onun için de biraz küçük olmuştur...

— Ben lâf istemem, al götür bunu... Bahçıvan olacak o mendebur kendisi yesin!..

Her yemeğe karşı sonsuz iştihaya duyan misafirler bûsbütün şaşırıp kalırlar. Paşa hayli öfkeli olduğundan kimse bir şey söylemeye cesaret edemez. Bütün misafirler, aralarında bulunan devrin zarif, zeki ve nüktedanı Aksaraylı Muhsin beye bakarak gizli işaretlerle, aman bizi kurtarmanın bir yolunu bul diye âdeta yalvarırlar.

Hemen biraz sonra bir uşak, sofraya büyük bir tepside teleme peyniri ile yapılmış ve keklik gibi kı-zarmış, mis gibi Siverek yağlı kokan bir börek getirir. Paşa şöyle bir bakar:

— Bu nedir? diye sorar.

— Tepsi böreği.

— Bu nasıl tepsi böreği, bir şeye benzemiyor, kim yaptı bunu?..

— Aşçıbaşı yaptı paşam.

— Al götür bunu da, o aşçıbaşı olacak teres kendisi yesin!..

Tam bu esnada misafirler hep birden tekrar Muhsin beye bakınca Muhsin bey birdenbire ayağa kalkarak:

— Aman paşa hazretleri, deminden beri gelen türlü nefis yemekle-ri, türlü bahanelerle beğenmiyerek her birisini hizmetinizde bulunan kullarınıza çeşitli iltifatlarla hediye ettiniz. Şu son olarak gelen böreği de müsaade buyurunuz da açlıktan nefesleri kokan biz nâciz misafirle-rimize ihsan ediniz.

Bütün misafirler bu sözlerden memnun olduklarını bakış ve hareketleriyle belirten paşa kahkahalarla gülmeye başlar ve kâhyaya seslenerek şu emri verir:

— Bütün yemekleri ısıtarak, nefasetlerine halel getirmeden tekrar tasınsınlar ve yemek sonu hizmetle-rine de hız versinler!..

Bütün olup bitenleri korka korka, utana sıkıla kapı ardından izleyen kâhya, durumdan son derece sev-nerek emri yerine getirmek için koşmaya başlar... Misafirler, paşaya te-sekkür ve sevinçle bakarak onu bûs-bütün neselendirirler. Paşa bunu se-zer, tekrar gelmeye başlayan nefis yemeklere kavuşan misafirlerine:

— Sizlerden özür dilerim. Bu te-sekkürü bakışlarınızı bana değil Muhsin beye çeviriniz, devince sofr-a kahkahalarla inleyerek bütün ye-mekler büyük bir zevk ve iştihâ ile yenip bitirilir. Kahve, meyve ve şer-betlerden sonra pasava teşekkür e-derek ayrılan misafirlerle verilen diğ kirasının en üstünü paşanın emriyle kâhya tarafından Muhsin beye verilir.

Bu iki hakiki Ramazan hikâyesi-nin benzerleri, hattâ daha da güzel-leri pek çoktur.

ŞİMDİ Ramazan az çok ilerle-miştir. Oruç tutanlar, tutma-yanlar belli olmuştur. Baba E-renler gibi sahura kalkıp karnını güzelce doyurduktan sonra:

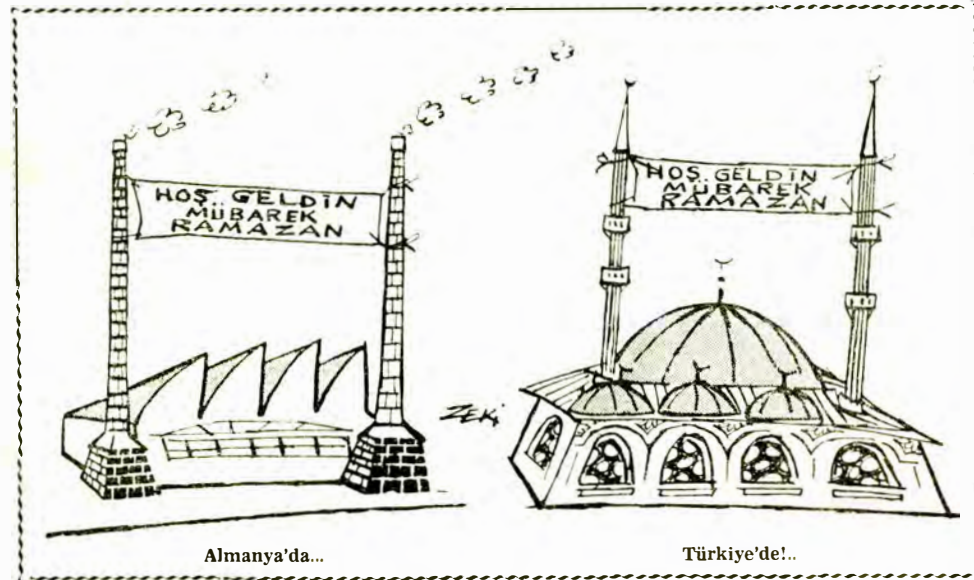
— Dayanabilirim tutarım, daya-namazsını yutarım, diye niyet eden-ler az çok belli olmuştur.

Baba Erenlere karısı bir akşam şöyle çıkışmış:

— A efendi, madem oruç tutmu-yorsun, neden sahura kalkıp karnı-nı tika basa doyurursun?..

Erenler güllerek:

— A hanım, oruç tutmak farz, sa-hura kalkmak da sünnettir. Haydi ben özürüm olduğu için farzı yerine

getiremiyorum, fakat sen neden sun-
neti yapmama engel oluyor ve böy-
lece farkına varmadan günaha giri-
yorsun?... diye çıkışarak kendini te-
mize çıkarmış.

BABA Erenler dayanamamış, öğ-
le sıcaklığında çeşmenin musluğu-
na yanaşmış, güzelce susuzluğu-
nu gidermiş. Bunu gören birisi:

— Aman ne yaptın, oruç gitti! de-
yince.

— Evet, haklısın, oruç gitti ama
fakir yerine geldi!... diye ağzını sı-
lip yürümüş.

RAMAZAN bitmek üzere, camiler
dolup dolup boşalıyor. Vazılar
veriliyor, dualar ediliyor, elve-
da ey «Şehri Ramazan» diye mahya-
lar kuruluyor... Bir taraftan da bay-
ram hazırlıkları yapılıyor. Yeni el-
biseler, yeni ayakkabılar, daha nice
nice yeni şeyler alınıyor, şekerler,
lokumlar evlere taşınıyor, mutfak-
larda şerbetler, tatlılar hazırlanı-
yor... Çeşit çeşit el öpmelik hediye-
leri alınıyor... Bayram harçlıkları,
fitre ve zekâtın artan paralar he-
saplanıyor... Herkes kendine göre
bayram hazırlığında keyifli ve neşe-
li...

Bu harıl harıl gidip gelmeleri gö-
ren Baba Erenler:

— Ne oluyor yahu?... diye sorun-
ca...

— Baba Erenler, haberin yok mu,
bayram geliyor, bayram geliyor...
derler.

Baba Erenler bu keyifli habere:
— Maşallah maşallah, bu ne se-
vinçli telâş... Hepiniz bayram geli-
yor diye nerdeyse kanatlanıp keyif-
ten uçacaksınız... Halbuki Ramazan
gelirken oniki ayın bir sultanı mü-
barek Ramazanınız, sevgili Ramaza-
nınız geliyor demistiniz. Şimdi de
o giderken yine sevinip bayrama
hazırlanıyorsunuz. Sevgilisinden ay-
rılan oturur da kederinden hüngür
hüngür ağlar. Sevgiliden böyle güle
oynaya ayrılış olur mu? Sizlerin
Ramazan gelirken ve giderken yapı-
tığınız bu hareketlere inanmak güç..
doğrusu bir türlü samimi olmayan
bu halleri anlayamıyorum, demiş.

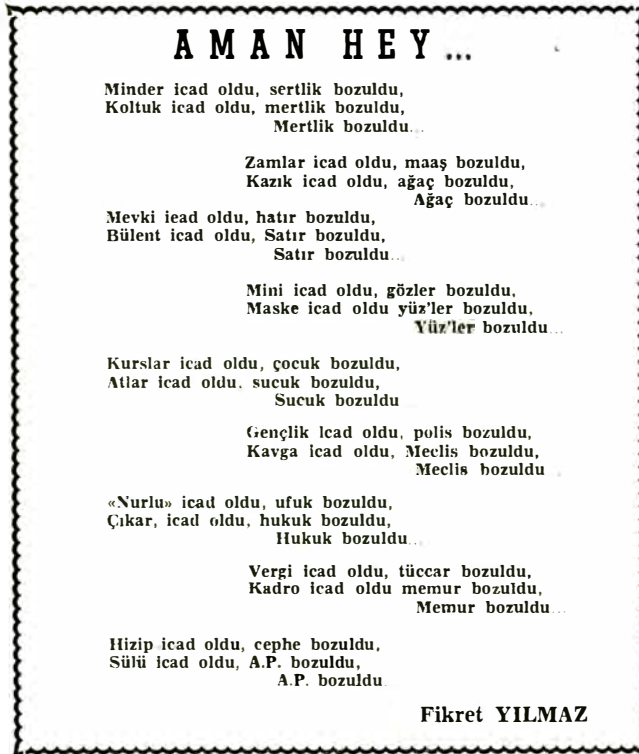
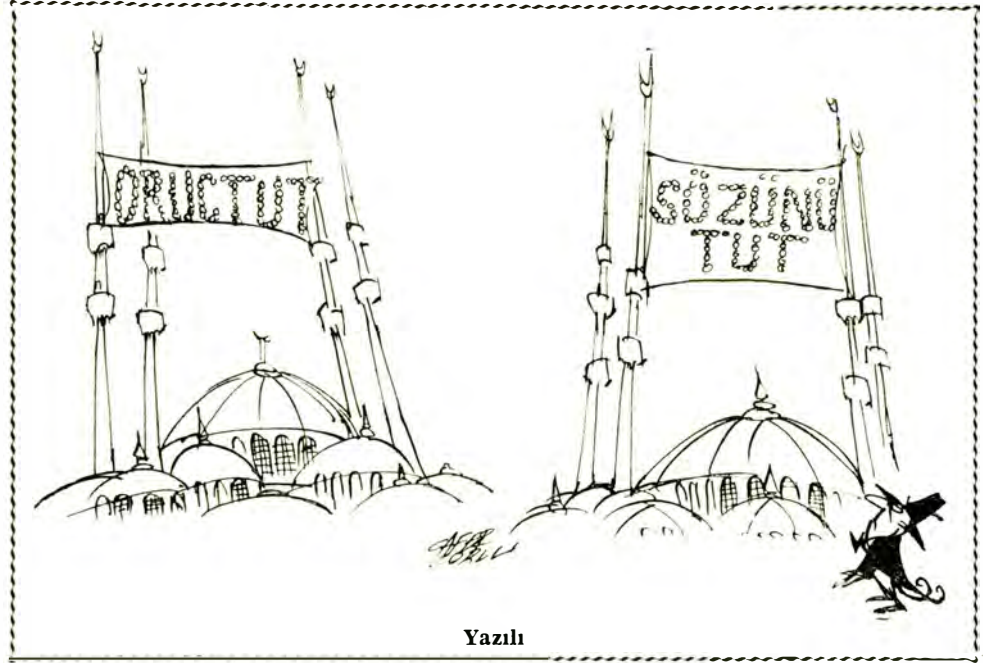
Evet, hakikat de tam tamına böy-
le... Ramazan gidiyor diye herkes
seviniyor ve harıl harıl bayrama ha-
zırlanıyor. Sadece Baba Erenler ve
onun gibi düşünenler hariç... Ama,
Erenler şu bakımdan memnun olu-
yor. Bayramda her şey bol, her iş
serbest. Artık gizli saklı demlenme-
ye paydos. Camiin içinde elveda di-
ye bağırılarsun, mahyalarda elve-
da şehri Ramazan diye yazıladsun,
herkes durumdan memnun.

BAYRAM günlerinin özellikleri,
hikâye ve fıkraları da ayrı bir
konu teşkil eder. Burada sade-
ce bu günlerin Ramazanla ilgili kı-
sa konuşmalarına ilişeceğim.

— Mübarek Ramazan geldi ve kuş
gibi uçarak gitti.

— Ya ya öyle, hiç haberimiz bile
olmadı.

— Orucumuzu tuttuk, namaz ve
niyazımızı yaptık.

— Şükür Allaha... Sağlıkla tekrarı-
nı nasip etsin... diye konuşulurken
birisi hayıflanmış:

— Ben bir oruç kaçırırım...

Bunu duyan Baba Erenler hemen
yapıştırmış:

— Meraklanma evlât, senin kaçır-
dığını ben tuttum.

BAYRAM günlerinde yine bir
mecliste:

— Ramazanı nasıl geçirdiniz?

— Kuş gibi hafif geçirdik.

— Hiç haberimiz olmadan gitti
mübarek.

— Kısmetiyle geldi, kısmetiyle git-
ti.

— Yine gelir inşallah. Cümlemizi
o günlere Hak sağlıkla ulaştırın.

Tam otuz gün misafirimiz oldu.
Hiç birimizi incitmedi, diye konu-
şurlarken hiç sesini çıkarmayan Ba-
ba Erenlere:

— Sen nasıl geçirdin? diye soru-
lunca, şu cevabı verir:

— Vallahi efendim, biz incinmesin
diye fazla alıkoymadık. Otuz arka-
daş bir araya toplandık, otuz oruç
tutup bir gecede tamamlayarak gön-
derdik.

YİNE böyle, «Geldi gitti ama a-
caba bizlerden memnun kaldı
mı?» diye konuşulurken, Baba
Erenler hemen yapıştırmış:

— Ona ne şüphe, elbette memnun
kaldı bu mübarek her gelişinde. Zi-
ra her yıl bir evvelkine kıyasla on
gün evvel gelir. Memnun olmasa her
defasında böyle erken gelir mi?

M. Sadık BAYRI

Ramazanın yarısı!

Ben de kaçırdım

VEDAT SAYGEL

HAYATI, çeşitli fırsatlar kaçırma- makla geçmiş bir insan olarak sonunda ben de kaçırdım işte! Hem, en küçük bir güçlük karşılama- dan... Hiçbir aksaklık çıkma- dan... Kimseciklere kaçtırmadan ka- çırdım!

Haklı olarak, «Bak bunu duyma- mıştık» diyeceksiniz belki.

Duyamazsınız elbet Eğer aynı gün Sovyetler Birliğinden bir uçak daha kaçırılmasaydı, gazeteler uçağın na- sıl kaçırıldığını değil, benim nasıl kaçırıldığımı yazacaklardı.

Nasıl olduğunu sorarsanız, bakın nasıl olduğunu vallahi ben de pek bilmiyorum. Hattâ o âna kadar böy- le bir işe kalkışmak aklımdan bile geçmemişti. İstanbul'da başlayan ko- lera salgınının onuncu gününde pen- cerenin önündeki divana uzanmış, kulakım radyoda; gazeteler elimde; iş buluncaya kadar idare etmek zo- runda olduğumuz birkaç kuruş ö- nümde, mikrop bulaşma korkusuyla oruca ramazandan önce başlayan çoluk çocuk yanımda, düşünüp du- ruyorum. Bir aile reisi olarak gel de karar ver bakalım: Ne yaparsın? El- deki parayla bir şeyler alıp yesen, koleradan gideceksin! Yemesen, aç- lıktan öleceksin! Hani neresinden baksan bizim için kurtuluş yok ya, ölümün, millet ve memleket için da- ha hayırlı olanını arıyoruz. Hayırlı bir ölüm de ancak yasalar sayesinde olacağından kulaklarımız tetikte, zaman zaman radyoda anons edilen yetkililerin resmi yemek listesini bekliyoruz.

Beklerken beklerken dalmışım ga- zetelere... Hangi sütuna göz atsam bir kaçak, ya da bir kaçakçılık ola- yı...

— Ulan enayi, diyorum kendi ken- dime, bu yaşı geldin, hâlâ bir ba- taya sap olamadın! Bak, eloğlu bir dakikasını boş geçiriyor mu? Kimi gümrükten mal kaçırıyor, kimi kız kaçırıyor, kimi esrar kaçırıyor, si- lâh kaçırıyor, vergi kaçırıyor. Kimi yurt dışına milyonlar kaçırıyor, ki- mi devletin arsasını, ormanını; ki- mi kredi adı altında bankaların ka-

sasını kaçırıyor. Diyelim bunlara ne aklın erer, ne gücün yeter. Şan ol- sun diye bir uçak da kaçıramaz mı- sın yani? Sonunda yakalasalar da u- çağı elinden alsalar, bir gazeteye a- nılarını satar yine yüzbinler vurur- sun!

O kadcarcık şeyi ben de yapardım. Divana iyice uzanıp, başladım yavaş yavaş kaçırmaya!

Yurda kaçak mal sokayım desem, önce yurt dışına gidecek, oradan mal alacak parayı bulmak gerekir. O halde?...

— Atla onu tosunum. Gönline, ke- sene uygun başka bir iş ara kendi- ne!

Atladık onu. Kız deseeek, bak iş- te o olurdu. Peki, kariyi, çocukları ne yapacağız?

İçimden bir ses:
— Onu da geç, dedi.

Geçtik. Uyuşturucu madde de- seeek, aman Allah korusun! Yerde bulsam almam!

Vergi kaçırma kalksa, önce kazanç sağlayacak bir iş yeri kur- mak gerekir.

Çeşitli meslek dallarına atlamak- tan yorulduğumdan beş dakikalık mola verip yaktım sigarayı. Baktım çocuklar kulaklarını radyoya daya- mışlar, büyük bir sessizlik içinde yapılan konuşmayı dinliyorlar.

— Yine ne var?
— Suss, diye tısladılar.

Konuşma bittikten sonra biri:
— Yemek listesi vereceğini sandık ama, Sağlık Bakanının içme sulary- la ilgili açıklamasıymış, dedi.

— Ne diyor?
— Kullanılacak suların mutlak klorlanması gerektiğini söylüyor.

Klorun ne olduğunu, nerede satıl- dığını bildiğimiz yok ya, büyük oğ- lana önümüzdeki paradan bir beşlik u- zatıp:

— Koş, dedim Nereden bulursan bul, almadan sakın gelme!

O sokağa fırladı, ardından ben he- men kaçırma başladım. Kaçırabi- leceğim şey olarak geriye uçaktan başkası da kalmamıştı zaten. Bun- dan önceki bütün uçak kaçırma o-

laylarını da gazetelerden izlediğime göre, bu işin pek acemisi de sayıl- mazdım. Yeşilköy'den yerli, ya da yabancı bir uçağa kimseyi kuşku- landırmadan binmekteydi bütün güçlük. Bunu başardım mı, kurulu- rum koltukların birine. Manken gü- zelliğindeki hostesler hizmet için çevremde kelebekler gibi dolaşırken, çabucak kaçırma planını hazırlayı- verirdim kafamda. Ve, yolcuların kendi iç dünyalarına daldıkları bir sırada yerimden kalkar...

İçimdeki sesin namussuzluğu tut- tu:

— Pasaportsuz nasıl bineceksin u- çağa?

— Sana ne ulan! diye tersledim. Bunca görevli görmezlikten gelmiş, sana ne oluyor! Uçağa binmiş, pilot kabinine kadar gelmişken güçlük çı- kartmasana insana!

O can sıkıntısıyla bir sigara daha yaktım. Baktım, çocukların kulakla- rı yine radyoda.

— Ne oluyor?
— Elindeki ilaç paketiyle büyük oğ- lan cevap verdi:

— İl Sağlık Müdürlüğünün bildiri- si yayımlanıyor.

— Gene ne diyorlar?
— Kullanılacak ve içilecek sular kaynatıldıktan sonra klorlanmadan da gönül rahatlığıyla kullanılabilir- miş. Ayrıca açıkta satılmayan her türlü yiyecek maddesi alınıp yene- bilirmiş.

Hay Allah! Bunca işinin arasında bir de ev idaresiyle uğraş!

— Peki, ne duruyorsun?
— Ne yapayım?

— Koş ilacı çevir, onun parasıyla yarım kiloluk bir türlü konserve al, hemen ananız pişirsin!

Oğlan kapıdan süzülürken ben:

— Kimildarsanız yakarım! diye pi- lotların ensesine dikildim.

Adamların tüyleri kimildamadı. Yalnız biri, iş üstüne gelen misafir- le ilgilenir gibi sordu:

— Neylen yakarsın?

Bak bu önceden hiç aklıma gel- memişti. İçimdeki ses:

— A kaz, uye başladı gülmeye. İnsan böyle bir işe kalkışacağı za- man önce bir silâh uydurur!

Sanki silâh alacak paramız var da, keyfimizden almamışız!

Onu boşlayıp, cevap bekleyen pilo- ta döndüm:

— Kibritle yakarım, çakmakla ya- karım! Çelik çomak oynamıyoruz, uçak kaçırıyoruz anladın mı?

«Anladım» der gibilerden başını sallarken radyodan yapılan anonsla döndüm kaldım!

— Koleradan korunmak için mec- bur kalmadıkça sebze ve meyve ye- meyiniz, diyordu valinin bildirisini okuyan spiker.

Pilotlara:

— Bir dakika, diyerek müsaade isteyip, konserve kutusuyla soluk soluğa odaya giren oğlana sordum:

— Ne o elindeki?
— Konserve, dedi oğlan.

— Ulan öldürecek misin bizi! Koş ver onu geriye, parasıylan yarım ki- lo kuru fasulya al!

— Türlü almamı sen istememiş miydin?

Neyse:

— Baban istemişti ama, vali ya- sak etti oğlum, diye araya anası gir- di de, ben işimin başına döndüm.

— O halde, bu uçağı kaçırıyoruz! Pilot:

— Hay hay, buyrun siz kullanın öyleyse, diyerek kalktı yerinden.

Omuzundan tutup oturttum:

— Yoo, memlekette iş kanunu var. Oyle her aklına esen, istediği an işi bıraksa memleket felce uğrar. Onbeş gün öncesinden şirkete istifa mektubunu verdin mi?

Vermemiş. Sordu:

— Ne yapacağız şimdi?
— Bu uçağı kaçıracağız!

Eşim dokundu omuzuma:

— Yahu hangi uçağı kaçırma- dan bahsediyorsun? Az önce radyoda sağlık konusunda bir konuşma ya- pan ünlü doktorlarımızdan biri, ko- lera mikrobunun yediğimiz ekmek- ten bile insana geçebileceğini söyle- di. Şimdi ne yapacağız?

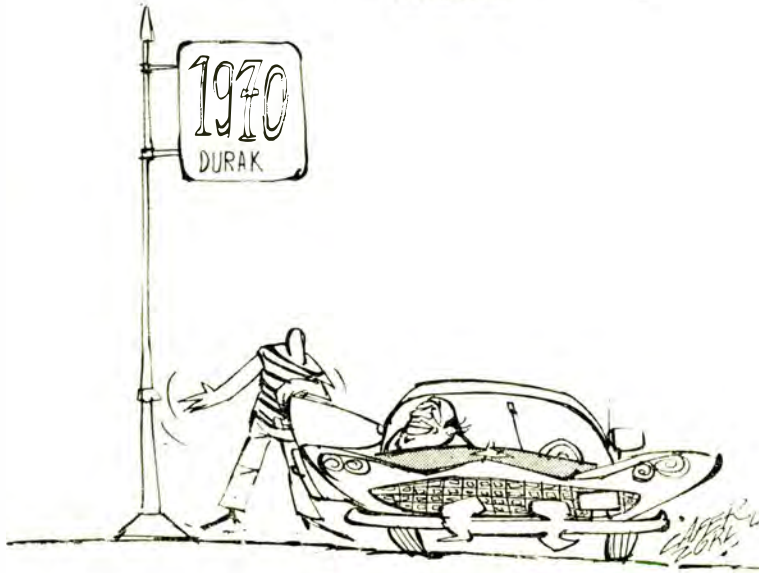
— Hiç ulan hiç! diye fırladım ye- rimden. Topyekûn kaçıracağız ulan kaçıracağız!

Ve, bendeniz böylece kaçırır- dım!

Bu yokluk, bu çaresizlik bende; birbirini tutmayan açıklamalar ül- keyi yönetenlerde olduktan sonra e- velallah daha çok kaçırırım ya. u- çak kaçırma olayları olmasa da bâ- ri bizimki güme gitmese!

Vedat SAYGEL

Söförlör AP'ye oy vermeyecek. — Gazeteler —

— Buraya kadar bey âbi..

(Meşeli de karşıkı dağlar meşeli.)

Neşeli de bizim Parti neşeli, neşeli.

Şenlik arttı, birbirine düşeli, düşeli.

Muhalefin tadı yok,

Gözlerimde uyku çok.

Ayrılanlar ayrılışın,

Koltuğumdan korkum yok.

Batıyor dost'un sözü.

Hizip, ömür törpüsü.

Kalkınmanın ufukta

Henüz yok görüntüsü

Yardım bekler, nurlu ufka bakarım, bakarım.
Gelmese de nutuğumu atarım, atarım...

Fikret YILMAZ

Angara'da ne var, ne yoh?

Şemsi BELLİ

* Yerin, yurdun, adresesin bilmirem * Angara'da Anayasso! * Ellerinden öpiy Hasso
* Yap bize de iltimaso * Bu işin mümküni yoh mi hoyyy baboo?

BEHİCE BORAN

Sabahlar heyrola... Şerler def ola... Davul'lar «Tef» ola... Zurnalar şef ola... Gollera mırkoku telef ola... Bahice Boran baci, «Medali» ylen halef-selef ola... Söyle görem Behice baci, yoh mi bu vaziyetlerin ilâci?

— Sosyalist düzende her şeyin ilâci vardır tabii. Komprador burjuvaların emperyalist sömürüsü kapitalizmin baskısı altında iflâsın eşiğine gelmiştir bay Hasso, anlaşıldı mı? Partinizin yaşamında yeni bir dönem başlamıştır. Parti bundan sonra dışa dönük bir eyleme girecektir, anlaşıldı mı?

— Nire girecek dedin, nire?

— Eylem'e girecek, eyleme!

— Lo gözüne gurban olduğım Bahice baci, «Eylem» dediğin ne ki? Siyasat mertebasi-nin daha yığgeç gapısından içari mi girecek-siz? Yohsam, efendime diyem, löküz bir day-rede mamuriyete mi gireceksiz? Bir suç iş-

here dogri. Hemi de yayan.. hemi de postal-sız.. hemi de yalmayah. Cenab-ı Allah, size de «Yürü ya gulum!» demiş, bize de. Siz yürüye yürüye ahan bu mertebelere gadar gelmişsiz baci... Emme biz yürüdük mi, ancah köyden şehere geliyik... şeherden soğna yengi başdan köye geliyik... Topal Mamiş'in eşşegi gibim yürü baham yürü, songisi yoh bu işin Bahice baci, songisi yoh...

★

SADETTİN BILGIÇ

— Ulaaa Saadeddiin, Sadeddiiin!...

— Söyle Hasso, ne dediiin?...

— Ula gardaşım, ne diyem ki ben saa... «Geçmiş olsun» mu diyem, efendime söyliyem, «Hayırlı olsun» mu diyem? Dinime, immonima ne diyeceğimi şaşırışem!... Ula, söyle görem, niye işleri böyle garmagariş et-din, Sadettin?

— Çaylar bulanmadan sular durulmaz Hasso, bu çeşit yazıyor Anayasso!... Anayasso diyor ki: Demirel düşmek ilâzım, diyor! Demirel tahtından aşağıya enmezse işler garmagariş olacah diyo Anayasso!...

— Ula Sadeddin, Ulaştırma-Bulaştırma Vakili iken bu çeşit gomuşmıydın. Lo gardaşım, Anayasso esgiden o çeşit yazmıydı de şincik mi bu çeşit yazıyı? Lo gardaşım, çaylar bulanmazsa sular durulmaz lâkırdısını Anayasso söyliy he mi? Demirel tahtından ensin de Sadeddin çıhsın diyi Anayasso he mi? Lo gardaşım, siz birbirinizi tahtından endirecek-siz diyerekten ve de birbirinizin ayağısının altına garpuz gabağı goyacaşız diyerekten, ahalinin suyuni bulandırmağa ne lüzumisi vor? Hâşâ huzurdan, sözüm mencilisten dışarı siyasetten içeri, atlar bi torba yem için depişecek dey, ara yerde ufah malların ezil-mesine ne lüzumisi vor?

— Ahalinin ehtimadı galmadı Demirel'e, Hasso emmi! Millî iradenin demokratik hukuk düzeni içinde tezahürü...

— Lo gardaşım, ne söyliyisin bu alafranka lâkırdıları... Adalat Partisi ahali gongırasında gongırans çekmiş adam. Yer-gök, inim inim inlemiş «Demirel» dey. Ahall ne yapacağını bilmiyi de, ahaliyenin fikrini siz mi biliy-siz? Bu ne biçim işdir, bu ne haldır, bu nas-sil durum vaziyetidir Sadeddiiin!...

— Delegelerin beynini yıhamışlardı Hasso, beynini!

— Lo gardaşım, biz su bulamıyık ki kirli esbabımızı yıhayağ. siz gosgoca ahaliyenin beynini yıhamağdan bahsediyiz... Eeee, ma-dema ki Demirel. Adalat Partı gongıransında delegelerin beynini yıhamağ mümkünatını bulmuş, siz ne halt ediydiz, siz de delegenle-rin beynini yıhasaydız, madema ki bu iş be-yin yıhamağ ilen olir...

— Doğru söylüysün emme Hasso, bizim sular kesilmişdi... Delegelerin beynini yına-mah niirdeee?... Biz gendi elimizi, yüzümüzü yıhamağ mümkünisini bulamirik... Demirel, bizden yana ahacah bütün suların vanalarını gapattı, anliy misin, Hasso emmi?...

— Lo gardaşım, sular kesik ise, şerbeti-nen yıhayaydız... Anayasso şerbetinen beyin yıhamağa ruhsat vermiy mi ki?...

— Bütün şerbetleri Gayserili Fayzioğlu Turan doldurmuş depposuna Hasso emmi, anliy misin, ne gadar şerbet var ise Fayzioğlu Duran dağıdıy (dağııyor) arhadaşlarına...

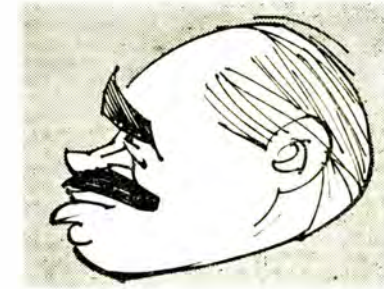
leyip mapushanaya mi gireceksiz, efendime söyliyem parti gongıransı yapıp bizim köye mi gireceksiz?

— Köye gireceğiz köye!... Sizin köye, öbü-rünün köyüne, tüm köylere gireceğiz en ateş-li militanlarımızla!...

— Mintanlarinize atası düşmüş he mi? Mintanlariniz çayır çayır yanıy he mi? Mintanlariniz atasını söndürmek için bizim kö-ye gireceksiz, he mi? Eyi söyliyisin emme baci, bizim köylerde söner mi sizin «Min-tan» larınızın atası? Bizim gibi fıkaraaların kö-yüne girip de ne yapacaşız gurban saa?

— Yürüyüş yapacağız Hasso, yürüyüş... Köylülere yürüyüş diyeceğiz şehre doğru: So-laaa dönmü! Uygun adınım marrrrşşş!... Yü-rüyeceksiniz topunuz birden...

— Lo gardaşım, biz her gün yürüyük şe-

— Lo, eyi söyliyisin, hoş söyliyisin emme, kazoz da mi yoh idi? Zemzem suyu da mi yoh idi, kızılçık şurubu da mi yoh idi?

— Gazozları Bölükbaşı Osman götürmüş... Zemzem suyunu da Milli Nizam Partisi Baş-ganı Profisör Necmeddin doldurmuş şişele-re... Geriye kaldı kızılçık şurubu... Onu da İs-mat Poşadan habarsız, Bülant Ecavit almış ki başgalarının beynini yıhaya... Bize bi şey gal-madı ki Hasso emmi...

— Size de oturup halınıza ağlamak gal-mış lo gardaşım... Oturup datlı datlı ağlayın... Bi tas verin Bozbeğli'nin eline... Siz ağladın-ça tası gozünüze dutsun, sular boşuna ahma-sın e mi? Soğna efendime diyem.. soğnası Al-la kerim... Anliy misin Sadeddin efendi?...

TUR!..

7

BİLEN KAZANIYOR

GÜLE GÜLE BİR OLDUK

— No. 5 —

ADAM, gazeteyi katlayıp yere at-
tıktan sonra:

— Hah haa! diye gülüverdi.
Yanında yatmakta olan karısı:
— Hoh hooo, dedi, ne var gene?
Adam duymadı bile karısını:
— Hah haaa! dedi yine.

Kadın, uykudan uyanmış olduğu
için bayağı kızgın, ters ters baktı
kocasının suratına:

— Hoh hooo, dedi. Söyle gülecek
ne varmış, ben de güleyim!...
Bu kez adam, dişlerini göstererek:
— Hah hah haaaa! diye makara-
ları koyuverdi.

Kadın bayağı korkmaya başladı
kocasının bu yersiz gülmesinden:

— Ne var Allah'ın seversen Hüsnü,
neye güliyorsun? dedi.

Adam, kasıklarını tutarak, gözle-
rinden yaşlar boşanıncasına güliyor-
du. Arada bir duruyor, ama sonra
hemen başlıyordu kahkaha atmaya...

— Hüsnü söylese kuzum n'oldu?
Kadın, yerden gazeteyi aldı eline...

Orta-Dogu'da olsun, Vietnam'da ol-
sun kan gövdeyi götürüyor, Hindis-
tan'da ve Afrika'nın bazı ülkelerinde
de çocuklar açlıktan kırılıyorlar.
Bundan başka bir haber daha vardı
köşede:

«Ekmeğe ve dolmuş ücretlerine
zam geldi.»

Araştırdı kadın, ama gazetenin hiç
bir köşesinde, bir gülünç fıkra bula-
madı. Tekrar acılı gözlerle baktı ko-
casına. Hüsnü, şimdi iki kat olmuş,
bir karnını, bir kasıklarını tutarak
güliyor, bu gülüşe uygun olarak o-
muzları kalkıp kalkıp iniyordu.

— Sana su getireyim mi Hüsnü?
— Hah hah hah haaaa!...

— Sana kahve yapayım mı? Şey,
kahve yok ama, çay falan yapayım
mı?

— Hah hah hah haaaa!
O gece sahabe dek, ne Hüsnü e-
fendinin, ne de karısının gözüne uy-
ku girmedi. Hüsnü efendi kahkaha-
larla güldü, karısı kara kara düşün-
dü. Sabahleyin çocuklar babalarının
tuvaletten gelen kahkahalarını işiti-
nce, annelerinin yüzüne baktılar. He-
le Hüsnü efendinin kaynanası:

— Yahu, bizim damat tuvalette
ne buldu da böyle kahkahadan orta-
lığı yirtiyor? dedi.

Hiç cevap vermedi anne onlara.
Hüsnü efendi, kasıklarını tuta tuta

Sevgili okurlarımız,
«BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda
bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile ilgili bir soru sorulacaktır.
Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir. Yarışmamız se-
kiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye bir de kupon yayınlanacak-
tır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir: AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilecekler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralara kazanan okurlara ayrıca Akbaba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

çıktı tuvaletten, yine kasıklarını tu-
ta tuta elini yüzünü yıkadı, kasıkla-
rını tuta tuta yüzünü sildi...

Zavallıca, çayını bile içemedi doğ-
ru dürtüst. Bardağı ağzına götürür
götürmez püskürürdü. Çocuklar
da katıldılar bir anda babalarına.
Onlar da kasıklarını tutarak kahka-
halar attılar. Bir an dursalar bile,
babalarına bakınca tekrar gülmeye
başlıyorlardı. Oyle iştahlı, oyle can-
dan güliyordu ki babaları, sanki
gözlerinin önünde bir sirk palyaçosu
veya çok komik bir oyun vardı...

Karısı:

— Hüsnü, dedi, bak çocuklar se-
nin yüzünden kahvaltı edemiyorlar,
bırak gülmeyi Allah'ışkına!...

Hüsnü efendi, daha çok gülmeye
başladı.

— Vah vah, dedi kaynana, sen bir
doktora git oğlum, doktora...

Hüsnü efendi evden çıktı. Sokak-
ta da güliyordu... Kendisine merha-
ba diyen Haydar bey de, biraz sonra
gülmeye başladı. Ama, onun güldü-
ğünü göremedi Hüsnü efendi. Bak-
kala uğradı, istemedi Birinci sigar-
asını... Bir eliyle kasiğini tutarken,
bir eliyle sigarayı gösterdi. Bakkal
da başladı sigarayı uzattıktan sonra
gülmeye... Dükkanında bir kız çocuğu
vardı. Bakkal ve Hüsnü efendinin
hallerine bakıp, o da gülmeye baş-

ladı... Katılacaktı Hüsnü efendi, zor
çıktı dükkandan. Biraz daha çık-
mazsa, katılıp orada kalacağını bili-
yordu.

Durağa geldiğinde otobüs hazır-
dı, hemen atladı otobüse kahkahaları a-
tarak. Biletçiye gideceği yeri söyle-
medi, sadece parayı uzattı. Biletçi,
paranın üzerine uzatırken Hüsnü e-
fendiyle gözgöze geldi, ilk kez bir
kış dedi, ardından gülmeye başla-
dı... Otobüs yürüdü... Hüsnü efendi
ayakta, düşmesin diye iki kişi iki
yanından tutuyorlardı. Ama biraz
sonra onlar da kahkahaya katılınca,
Hüsnü efendiyi bırakverdiler. Çö-
meldi Hüsnü efendi, başladı bu kez
çömeldiği yerden kahkahaları patlat-
maya... Bir anda otobüsün içi gül-
meye başladı. Herkes güliyordu, ga-
zetesinden Türkiye'de her doğan zi-
şinin dokuzbin lira borçlu olarak
dünyaya geldiğini okuyan işçi, oto-
mobil ve kamyon satış fiyatlarının
serbest bırakıldığını okuyan bir
nakliyecisi, işletme vergisinin yürür-
lüğüne girdiğini okuyan bir esnaf...
Hepsi güliyorlardı, genç kızlar, ya-
şlı kadınlar, çocuklar, öğrenciler...

Bir ara soför de gülmeye başla-
dı... Adam, bir eliyle kasiğini tut-
tuğu için, tek eliyle idare ediyordu
direksiyonu. Bazı yokuş yerlerde
gülmekten vitese takmayı unutuyor,

araba inim inim iniliyordu... Hattâ
bir ara, gülmekten fren yapmayı da
unutunca özel arabanın birine ar-
kadan küt diye vururdu... Özel a-
rabanın sahibi, hisimla çıktı araba-
sından, ama otobüs şoförünün yanı-
na varınca, o da makaraları koyu-
verdi... Kaza yerine biriken millet,
onlar da gülmeye başladılar... Tra-
fik polisi geldi, o da bastı kahkaha-
yı... Otobüs yürüdü, ama hâlâ, ar-
kada kalan kalabalık da, otobüsün
içinde güliyordu. Hele trafik poli-
si, gülmekten motosikletine bineme-
yip iki buklüm oracıktı kaldı...

Hüsnü efendi, ineeceği durağa va-
rınca, son bir kez daha çok uzun
kahkahalarla güldükten sonra oto-
büsten indi, dairesinin merdivenle-
rini tırmanmaya başladı... Odasına
girdi, arkadaşlarını gülmekten yer-
lere kapanmış buldu... Hele içlerin-
den Şıman Hayri efendi, bir taraf-
tan terini siliyor, bir taraftan da ka-
sıklarını tutuyor, güldükçe şiş göbe-
ği hop hop oynuyordu. Arkadaşların-
dan iki tanesi, masasına kapanmış
bulunan Şakir efendinin başındaydı-
lar. Hem güliyorlar, hem de bir ta-
raftan ona kolonya falan koklatıyor-
lardı. Ama Şakir efendi bir ara ken-
dine gelir gibi oluyor, fakat, gözle-
ri arkadaşlarına takılınca kapıp ko-
yuveriyordu kendini. O zaman, o iki
kişi tekrar Şakir efendiye kolonya
koklatıyorlardı...

Bir ara, odacıyla, nüfus dairesin-
den amonyak istemeyi düşündülerse
de, hiç kimse gülmekten odacıyı ça-
ğırp bu işi buyuramadı. Zaten oda-
cı da ortada yoktu ki. Tapu Müdürlü-
ğünün odacısıyla bir olmuşlar, es-
ki tuvaletin içine geçerek kahkaha-
ları patlatıyorlardı...

Dairenin müdürü Şaban bey, Ge-
lir Müdürlüğü, Özel İdare Müdürlü-
ğünün kolları arasında girdi içeriye. A-
damcağızlar müdürü masasına oturt-
tuktan sonra, şöyle derin bir nefes
alıp kahkahaları koyuverdiler. Gelir
Müdürü, dizlerine vura vura güliyor,
Özel İdare Müdürlüğü de karnına vura
vura güliyordu. Bu kez o iki kişi
müdürlerinin yanına koştular, 'ko-
lonya koklattılar. Ama müdür, da-
ha gözlerini açar açmaz öyle bir
kahkaha savurdu ki, belki de hükü-
met konağının ta en alt katından
duyuldu...

Bir vatandaş girdi içeriye, sırta-
rak:

— Efendim, Gelir Müdürlüğü bura-
daymış, dedi.

Dedi ama, evrakını uzatamadı ki...
Bastırdı evrakını karnına, kahkaha-
larla gülmeye başladı.

Hüsnü efendi kendisine iyi bir yer
bulmuştu. Sandalyesindeki minderini
masasının yanına koymuş, sırtını
da masaya dayamış, basıyordu kan-
kahaları...

Güldüler, hep güldüler... Öğleyn
paydos zili çaldığında hâlâ güliyor-
lardı...

Hüsnü efendi, bacakları titreye
titreye indi merdivenlerden... Güli-
yordu ama, yine güliyordu... Oto-
büse bindi, otobüs de güliyordu...
Eve geldi, ev güliyordu... Karısı,
kaynanası, çocuklar, tümü güliyor-
lardı... Kahkahadan çınlıyordu ma-
hale...

Muzaffer İZGÜ

**SORU : Bu adamlar niçin
güliyorlar?**

Yazılı

A KIL yaşta değil, baştaymış. Pekala. Oyledir diyelim... Ya akılsızlık?

Yaşta mı, başta mı? Son zamanlarda bu acayip soru sık sık kurcalamakta aklımı. Çünkü efendim, başımda bir nal var:

Tepemde saç seyrekleşiyor. Gülmeyin. Asıl derdim o değil. Asıl derdim, bu hal dolayısıyla kafama yerleşen bir başka soru: — Acaba aklım da mı seyrekleşmekte?

Mümkün olsa da, insanları alçakgönüllü görünme kaygılarından falan sıyrıp her birine «Siz akıllı mısınız?» diye sorabilsek, eminim hemen hepsi gözlerini kırpmadan «Evet» derler.

Ne yalan söyleyeyim, benendiz de istisna değilim bu konuda. Kendimi genellikle akıllı sayarım.

Daha doğrusu, sayardım. İstanbul'un Caddebostan semtinin Şaşkınbakkal yokuşundaki bir berber yurttaşım geçen Nisan ayı başlarında bir öğle üstü mahvetti kendi aklına o rahatça güvenimi.

Bilirsiniz, berberlerin âdetidir: saç traşı bittikten sonra başımın arkasını da görebilmeniz için ayna tutarlar.

(Ne yarar sanki? Traş bittikten sonra...)

Allah sizi inandırсын, görünüşüne fazlaca meraklı, kasıtlı, yakışıklı yahut şıklıkta zerrece iddialı bir kişi değilimdir. Hatta o biçimli özentiler yüzünden aynalarla flört edenlere eskiden heri çok içerlerim.

Berberlerin traş sonrası aynalarına da hiçbir zaman dikkatle bakmaz, ayıp olmasın diye şöyle bir göz atıp «Hum, iyi olmuş, eyvallah» kabildinden bir mırıltıyla geçiştirirdim.

Gelgelelim o Nisan günü güneş

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞİMŞİR ÜSTÜNE!

pırlı pırlı. Mübarek berber «Sihhatler olsun» dediğinde başımı gazeteden kaldırıp aynaya bakınca ne göreyim? Kaderin bir optik cilvesiyle, dışarıdan içeriye vuran güneş ışınları berberin e- lindeki aynadan yansıyıp tepemde toplanmış mı!

Ve seyrekleşmiş saçlar arasından bembeyaz baş derisi gümrük projektörüne yakalanmış kaçak mal gibi sırtıyor...

İlk tepkim şu oldu: — Eyvah, herkes gördü durumu!

Oysa dükkânda benden başka müşteri yoktu ve öteki kalfalar kendi âlemlerinde idiler.

Apar topar parayı ödeyip çıktım. Dışarıya adım atar atmaz da ilk yaptığım ne oldu, biliyor musunuz:

«Üst katlardan tepemi seyreden var mı?» diye yukarıya bakmak.

İşte o gün, bugün, yerleşti bu hal.

Lokantaya mı girdim? İlle sırtımı duvara verip bir köşeye oturacağımı!

Otomobilin arkasında oturuyorum da bir başka vasıta geriden fazlaca mı yaklaştı? Hooop, tepemi gizlemek için aşağı doğru kaymalıyım usulca!

Grup halinde bir merdivenden mi inilecek? En son ben inmeliyim!

Bu yüzden kapı önlerinde çoluk çocuğa yol verdim.

Geceleri yüzükoyun uyuyamıyorum.

Neredeyse sokakta yürürken uçak geçse sırtüstü yere uzanacağım!

Hastalık ilerledikçe ilerlemiş, farketmemişim. Bereket versin birkaç gün önce bir şey oldu da aklımın hiç değilse bir kısmı başına geldi.

Belâlı bir kavşakta karşı kaldırıma geçmeye çalışıyordum. Durmadan hızla akan araç dizilerinin ilk ikisini atlatıp orta yerlere gelmişim ki bir otomobilin içinde tanıdık yüzler gördüm. Yürümeye devam etseydim onlara sırtımı dönmek zorunda kalacaktım.

«Ve tepemdeki açıklığı görecekerdi» diye düşündüğümü hatırlamıyorum ama aklımın bir köşesinden o düşünce fırtınada geçmiş olmalı; yediğim herzeyi başka türlü açıklamaya imkân yok.

Göz ucuyla top görmüş kaleci gibi bir refleks sıçrayışıyla kendimi tekrar kaldırıma attım. Ama o arada bir otobüsün şoförü ustaca direksiyon kırmayı belki de gol olurdu.

Ne enayilik, değil mi?

Dünyadan böyle gidenin taşına «Tepesinin görünmemesi için takkeyle gömülmüştür» yazmalı...

Size bunu niye anlattım? Canım, dost değil miyiz? Dertleşmek, sohbet etmek için...

Ama ille kıssadan hisse isterse- niz onu da söyleyeyim.

Kişisel olduğu kadar ulusal bir özellik sayıyorum üstüme âriz o-

lan bu hali. Yâni galiba illeti ben biraz da bizim toplumdan kap-

tım.

Türkiye'de irili ufaklı felâketler birbirini kovalamakta; üzülecek, utanılacak şeyler olmakta sık sık.

Bakıyorum, kamuoyumuz olayların kendinden çok «elâleme nasıl göründüğümüz», «küçük düş-

tüğümüz», «alaya alındığımız» fa- lan gibi konularla uğraşmakta.

Sınırlarımızda tehlikeli işler mi dönüyor?

— Aman, falan tarzda davranır- sak korkmuş mu sayılır? Ter- sini yaparsak ayıp mı etmiş olu- ruz?

«Mantık açısından çıkarımız neyi gerektiriyor?» diye soran yok pek.

Ne bileyim, Bulgaristan'dan kredi almamız mı söz konusu ol- du?

— Vay efendim, bize yakışır mı? Bu hale mi düşecektik?

Yahu, bırakın Bulgaristan'ı, en geri Amazon kabilesinden iyi

şartlı iş teklifi alsın Amerika şıp- padak kabul eder! Ticaret şart- larının caka konusu haline geti- rildiğini ben yalnız bizde gö- rdüm.

Koleraya varıncaya kadar aynı hikâye.

— Eyvah, rezil olduk! Sınırlar kapatıldı, küçük düştük! Bütün geriliğimiz meydana çıktı!

Sağlığınıza bırakmış, fıkaka- mızla uğraşıyoruz daha çok.

Hadi ben iyice kelleşirsem so- nunda belki kafama bir peruk al- lıp rahatlarım.

Ama milletçe dertlerimizi çö- zümleyemez, fıkaka düşkünlüğün- den de kurtulamazsak ne halte- deriz?

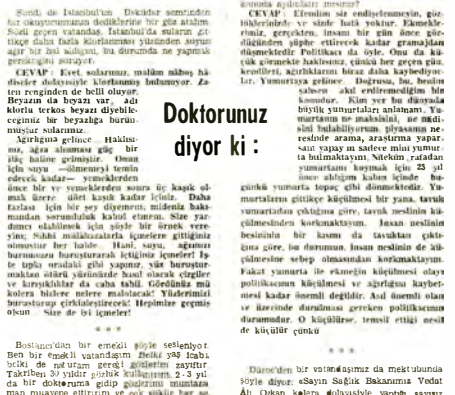
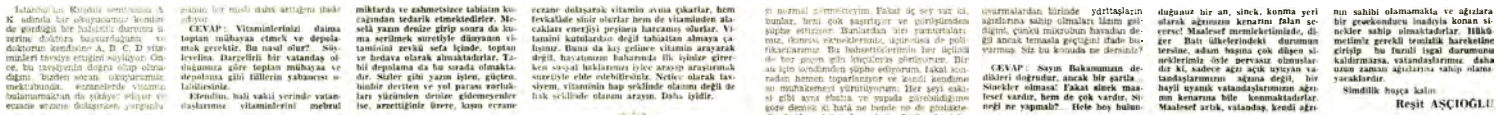
Toplumlar için peruk satılmı- yor ki!

Refik ERDURAN

Etiketsiz ve pazarlıklı satışlar devam ediyor. — Gazeteler —

Yazısız

«Yüksel ki yerin bu yer değildir!»

7 gün

PAZARTESİ

İçinde bulunduğumuz mübarek ayın yarısını aştığımız şu günlerde sadece bu haftaya mahsus olmak üzere haydi tokmağı elimize alalım, davula güm güm vurarak her fıkramızın başına bir ramazan mânisi oturtalım:

Ali, Veli, Hasan, Musa
Meclis dolmuş tıka basa
Maşallah göbekler maksı
Azıcık akullar kısa!

Alışkanlık

Meclis Başkanlığı seçimi dendi mi, öyle bir turla, üç turla, beş turla bitmeyeceğini hemen hepimiz biliriz. Turlar çoğaldıkça adayların sabrı azalır; sabırlar azaldıkça oylamaya katılanlar azalır; sonunda rica minnet rakipler adaylıktan çekilir, partinin desteklediği kişi seçimi kazanır.

Bu yılki seçim öncekilerden epey değişik oldu. Meclis çoğunluğunu elinde bulunduran AP, üç aday gösteriyor, AP'li üyeler bırakın adaylığı, parlamentoyla ilişkisi olmayanlara oy veriyor. İşte turlardan birinin sonucu: Adaylar: Ok, Erdoğan, Erdem.

Pusuladan çıkan isimler: Şevket Demirel, Nazmiye Demirel, Hacı Ali Demirel, Şellefyan!

Aman baylar, oy kullanmadan önce lütfen konuyu inceleyin biraz.

Lisans, permi, kredi verilecek kimse! ri tesbit etmiyorsunuz; bu devrenin Meclis Başkanını seçiyorsunuz!

SALI

İşte yüklendik davulu
Görmedik malın bolunu
Şu vergiler sersem etti
Kaybettik evin yolunu!

Yarısına razıyız

Henüz koleranın izleri tamamen silinmeden, yeni bir haber ortalığı karıştırıverdi: «Sağmalcılar'da Tifo ve Para-Tifo salgını başladı!»

İlgililer yalanlıyor, Sağmalcılar Belediye Başkanıyla doktorlar ısrarla «Var» diyor.

Burada kimseyi yerecek değiliz. Bakanlık ilaçsız. «Yangın, sel, salgın hastalık gibi afetler takdir-i ilâhidir» demek zorunda kalan hükümet, çaresiz. Öte yanda günden güne devleşen iki teşhis: PARA-KOLERA; PARA-TİFO!

Vah garip semt vah!... Vah zavallı halk, vah!

Ne diyelim... Şu mübarek ramazan yüzü hürmetine hastalığın «Kolera ile Tifo» su gider, Sağmalcılar'da sadece «PARA» sı kalır inşallah!

ÇARŞAMBA

Elde üç beş kuruş vardı
Onu da zam, vergi aldı
Gömleği rehin bıraktık
Pantolon ıradada kaldı!

Karıştırırverir işte

Unutkanların başında en fazla darge-lirli vatandaşların geldiğini söyleyen İETT'nin Kayıp Eşya Bürosundaki görevli, hemen ardından şu açıklamayı yapmış: «Son bir ay içinde unutulun eşya oranı, diğer aylara göre yüzde elli artmıştır.»

Aman canım, unutmam mı denir ona? Bal gibi fukara alışkanlığı... Ömrü boyunca bir kerecik olsun peşin para karşılığında bir şey alamamış insandan başka ne beklenir?

Bir şeye sahip olabilmek için başka bir şeyini elden çıkara çıkara bu hale geldi demek.

Otobüste bile uzatılan bileti alıyor, dalgınlıkla eşyasını rehin olarak bırakıyor!

PERŞEMBE

Mantık sırttan bıçaklandı
Mertler, dürüstler saklandı
Silah taşımak serbest
Hür düşünce yasaklandı!

Ne hikmettir?

Altın Koza Yarışmasından sonra sık sık sözü edilen Umut, günün gazetelerine manşet olmuş:

«Umut yasaklandı!»
Allah Allaaah! Politikacının deyişle, çıkardıkları yasaların işleyişi birbirine hiç uymuyor nedense.

Her gittikleri yerde «Umutsuzluğa kapılmayalım» derler, tam iyimser bir havaya gireceğimizi sırada tutar «Umut»u yasak ederler!

CUMA

Davula vurdum tokmağı
Kayboldu margarin yağı
İstif, stok zengin oldu
Memleketin en ahmağı!

Kendi düşen...

Tam beş yıl Çince okuyan Dil ve Tarih-Coğrafya mezunu genç işsiz kalınca sandığı kaptığı gibi ayakkabı boyacılığına başlamış.

Olağandır. Ülkemizde kimbilir buna benzer daha ne mezunlar vardır...

Kabahat kendilerinin.

Beş yılını Çince ile geçireceğine, iki yıl daha dışını sıkıp bütün dikkatini Türkçeye versaydı eğer; kuşaklar arasında tercümanlık yapsa lâmi cimi yok olurdu milyonlar!

Biliyoruz, Çinceyi beş yılda öğrenirken, ana dili olan Türkçeye yedi yıl ayırmamızın nedenini merak edenler vardır içinizde...

Eee, ne de olsa kolaydır Çince. Ama her neslin bir Türkçesi vardır Türk diline gelince!

Kendi söylediğini anlamayan bir toplum, senin Çince sözlerini nasıl anlansın?

Tüh, gâvur etmişsin koskoca beş yılını!

CUMARTESİ

Konduyu kurduk bayıra
Yoramadık hiç hayıra
Kelleyi gizledik amma
Mideyi Tanrı kayıra!...

İşin iş Memet efendi

Gazetenin günler süren süper başlığı: «Memurun eline geçecek maaşı kuruşu kuruşuna hesap ettirdik.»

Haydi yine işin iş memur Memet efendi.

Bak, çağ değişti, devran döndü; daha önemlisi liranın otuzdört kuruşa düştüğü bugünlerde, senin eline geçene de «Maaş» dendi!

Üstelik hesaplamaya kendi akılları da ermemiş, bu işi elektronik araç güçlü bir ekibe vermiş.

Bundan böyle sen de geçim sıkıntısından dert yanarsan, pes doğrusu.

PAZAR

Kiminin önünde kazan
Kimi bulup yiyor bazan
Kimi için farketmiyor
Yılın her günü ramazan.

Belki...

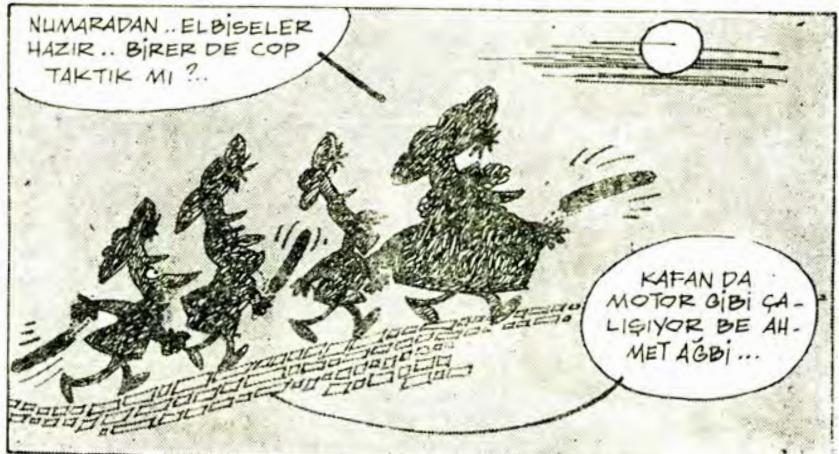
Fotoğraflarla süslü, sayfa boyu bir haber: «Milletvekili olamayınca, palyaço oldu.»

Kader bu, karşı gelinmez. Neleri vardır ki, palyaço olamayınca belki politikacı olmuştur, gerçek niyetleri bilinmez.

Vedat SAYGEL

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

BAKKALA borcu yığıp, bakkal tarafından mahallede bir güzel rezil edildikten sonra, kasap ardım sıra satırla koşturduktan sonra, hele hele ev sahibi tüm eşyalarımızı kapının önüne yığıldıktan sonra, artık kararımı verdim. Dışarı yığılmış sandık sepetlerden bir tanesinin üzerine çıkarak:

— Yavrularım ve de sevgili karıcığım, dedim. Görüyorsunuz ki, bizim, uygar insanlar gibi yaşamamıza imkân kalmadı. Onun için yaşantımızda bir reform yaparak, başka türlü yaşamamız şart... Şu cebimdeki on lirayla, bir at arabası tutup, tüm eşyaları Bitpazarı'nda o kuttuktan sonra, yeni yaşantımıza başlayacağız. Yeni yaşantımız, hepimiz için kutlu ve mutlu olsun!...

Dört çocuğum, hiçbir bir şeyler sormadılar ama, karım:

— Nasıl olacak bu yaşantımız? dedi.

— Mutlu bir yaşantı olacak karıcığım. Et derdi yok, ekmek derdi yok, yemek derdi yok, buluşık derdi yok, ev kirası yok, işletme vergisi yok...

— Galiba hepimizi toptan denize atacaksınız?

— O nasıl söz karıcığım? Bir baba olarak görevim, sizleri yok etmek değil, yaşatmaktır... Yürüyün!...

— Eşyalar? — Sahi eşyalar? Ben bir araba bulup geleyim.

Koştum gittim, bir araba buldum geldim. Yükledek eşyaları, ver elini Bitpazarı...

Karım:

— Ama o tencere, dedikçe ben: — Artık gereği kalmadı karıcığım. Kızım:

— Ama o okul çantam, dedikçe, ben:

— Gereği kalmadı kızım. — Babacığım o iç çamaşırlarım. — Gereği kalmadı oğlum...

— Babacığım ayakkabılarım. — Gereği yok evlâdım, diyordum... Bitpazarı'ndan elimize üç beş kuruş verdiler.

— Haydün bakalım yavrularım. şimdi şu dükkâna!... Dükkâna girdik:

— Pis, kirli elbiseler istiyoruz. Bana bir pantolon, dedim.

Eskici, pis bir pantolon çıkardı. Üstüme giydim, tamam...

— Var mı bir makas? — Var...

Aldım makası, pantolonun tam dizinin üstünden zıkkaklı zıkkaklı kes-tim.

— Pekiyi eskici, sen şu benim pantolona ne vereceksin? — Yirmi lira vereyim...

— Oldu... Çıkardım iki oğlumun üzerlerinden pantolonlarını. Eskiciye:

— Ver bakalım çocuklara göre iki pis pantolon! dedim.

Giydirdim çocuklara. Birer zıkkaklı makas da onlara...

— Çocukların üstünden çıkan şu iki pantolona ne vereceksin eskici? — İkisine onbeş vereyim...

— Oldu. Haydi bakalım kızlarım, siz de şu perdenin arkasında soyu-nun.

Eskiciye döndüm:

— Var mı şöyle dalı güllü, bol bolamalı elbiselerin? — Var, dedi.

— Çıkar bakalım. Eskiciden aldığım elbiseleri uzat-tım kızlaruma:

— Giyinin bakalım kızlarım!... Eskiciye döndüm:

— Şu kızlarımın üstünden çıkan iki elbiseye ne verirsin? — On kaçat...

— Oldu... Haydi karıcığım, sıra sende, gir ve soyun!...

— Ben de mi? — Evet, sen de. Eskici kardeşim,

şöyle renkli yatak çarşafı gibi bir şeyin var mı?

— Var, pike var... — Oldu... Ver...

Karıma uzattım:

— Karıcığım, şuna şu makasla üç tane delik aç, birinden kafanı çıkar, ikisinden de kollarını... Eskici kardeşim, ne verirsin şu bizim hanımın entarisine?

— Pikenin yerine sayarım... — Oldu... Diğer borcumuz?

— Yirmi lira... Ama ben size borç-lu kalıyorum...

Takas takas, biz adamdan üç beş kuruş alıp çıktık eskici dükkânın-dan.

— Evet yavrularım... Şimdi gelin bakalım şu yolun kenarına, biraz toz bulalım...

Tozu bulduk...

— Sürün yavrularım kafanıza... Sürün sürün, saçlarınıza da çocuk-lar. Sen de karıcığım!... Çünkü, gö-rüp göreceğiniz son banyodur bu...

Eveet, şimdi çeşme başına... Yürü-yün!... Sürün şimdi biraz su kafala-rınıza!... Oldu mu? Saçlarınız yapış yapış oldu mu? Bir kontrol... E-veet, tamam olmuş...

Yürüdük...

— Şimdi annenizle bana şuradan birer kıl torba... Yok yok üç tor-ba. Birini de kafama geçiririm...

Aldık üç torba, birini karıma ver-dim, birini ben aldım, birini de ka-fama geçirdim.

— Yürüyün çocuklar!... — Nereye?

— Fotoğraf makinesi almaya.

— Ay bu hâtıranın resmini mi çe-keceğiz?

— Ucuzundan bir fotoğraf makinesi alıp boynuma astım.

— Evet çocuklar, şimdi dosdoğru iniformesine... Birer broşür...

Vardık turizm danışmaya... Tar-zanca:

— Vardır broşür? dedim. Adam:

— Vardır, dedi, uzattı bir yığın broşür.

— Alın çocuklar...

Herbirinin eline birer broşür uzat-tım.

— Yürüyün çocuklar! — Nereye? — Sultanahmet'e... — Ne yapacağız orada? — Yaşayacağız çocuklar... Bakkal-dan, kasaptan, ev kirasından sorum-suz olarak yaşayacağız...

Çocuklar:

— Aa aaa, babamız vallahi bizi hippy yaptı, dediler.

— Evet yavrularım, ben sizi aşk çocukları yaptım... Sizler zaten bi-rer şahane aşk çocuklarıdır, an-neniz de onaylar bunu... Yürüyün benim keleş yavrularım...

Karım sordu:

— Ne yiyecek içecek?

— Hippiler ne yiyecek içiyorlarsa... — Nerede yatacağız?

— Hippiler nerede yatıp, nerede kalkıyorlarsa...

Aradan bir hafta geçti, çocuklar öyle benimsediler ki bu yeni haya-tı. Balık tutuyoruz, çöpi üzerinde kızartıyoruz, sur kovuklarında yatı-yoruz, canımız sıkılınca da mando-lin çalıyoruz...

Karım:

— Zavallı anneciğimi de kurtara-maz mıyız Cafer? dediğinde:

— Tamam, dedim. Onu da kurtaralım...

Çok şükür şimdi kaynana da ya-nımızda...

— Ah oğlum Cafeer, tuttuğun toprak altın olsun inşallah, diyor, kurtardın beni hayırsız damadın e-linden... Aman çocuklar ne güzel yaşamak bu böyleee!... Rahmetli ko-cam görecekti benim böyle hippy yaşadığımı... Şu elbiseme bakın...

Bu yaştan sonra mini de giymek ra-sıp oldu ayol...

Muzaffer İZGÜ

★

Nabza göre...

İzmir'de yaptığı onbeş dakikalık konuşmasında iki yıl sonra iktidara geleceklerini söyleyen Erbakan, Hazreti Ömer devrini geri getirece-ği» demiş.

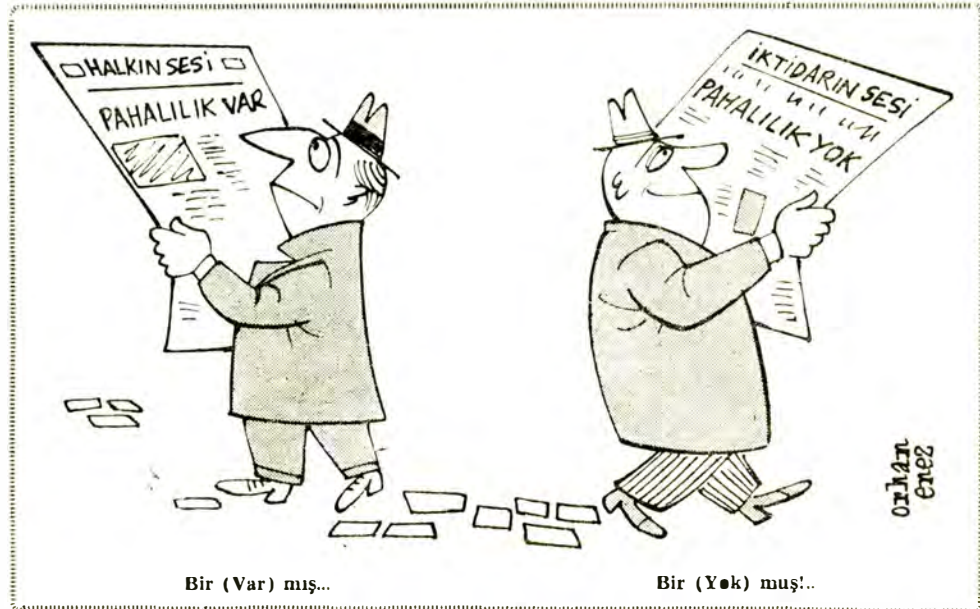
Onbeş dakikada sadece şu beş ke-limeyi mi söyledi diye merak edip inceledik, laf olarak uzun ama, ko-nuşma olarak topu topu yukardaki beş kelimelik cümle...

Bunun dışında 29 kere «İnşallah» demiş, 31 kere «Allahın izniyle» yi kullanmış.

Anlayacağımız üstad siyaset değil, İzmir'de vaizlik yapmış.

(İllançılık : 537 — 180)

ANKARA'DAN TAŞLAR

ZORLU KASIM

Tarih denen aksakallı, bastonlu ihtiyar, insanlık boyunca çok kavgalar görmüştür. Bu kavgaların en çetinleri, en insafsızları her halde «post» kavgalarıdır. Yahutta bugünkü adıyla «Koltuk kavgaları».

Derler ki; çok görüp geçirmiştir bu tarih denen ihtiyar. O'nu iyi tanımak, O'ndan ibret almak gerekir. Bunu tarihçiler söylüyor. Başka ihtiyarlar söylüyor. Çok görmüş, çok geçirmiş, çok yaşamış ihtiyarlar.

Bu yıl Kasım ayına pek önem verildi nedense? Pek çok kimse sabırsızlıkla, bir kısmı merakla bekledi Kasım ayını. Hazırlıklar yapıldı bu ay için. Partiler kongreler yaptı. Partiler birleşme kararları aldı. Partisizler parti kurmaya kalktı. Koca koca makamlarından ayrılanlar, koca koca lâflar edenler, koca koca lokmalar yutanlar gördük. Bunların hepsi Kasım ayı içindi. İşte şimdi içindeyiz Kasım ayının ve gazeteler ilk gün manşetler attılar «ZORLU KASIM» diye.

O kadar yer etti ki Kasım birçok bilince altında; Demirel bile AP kongresinde konuşurken: «Bir kısım arkadaşlar» diyeceği yerde bir ara:

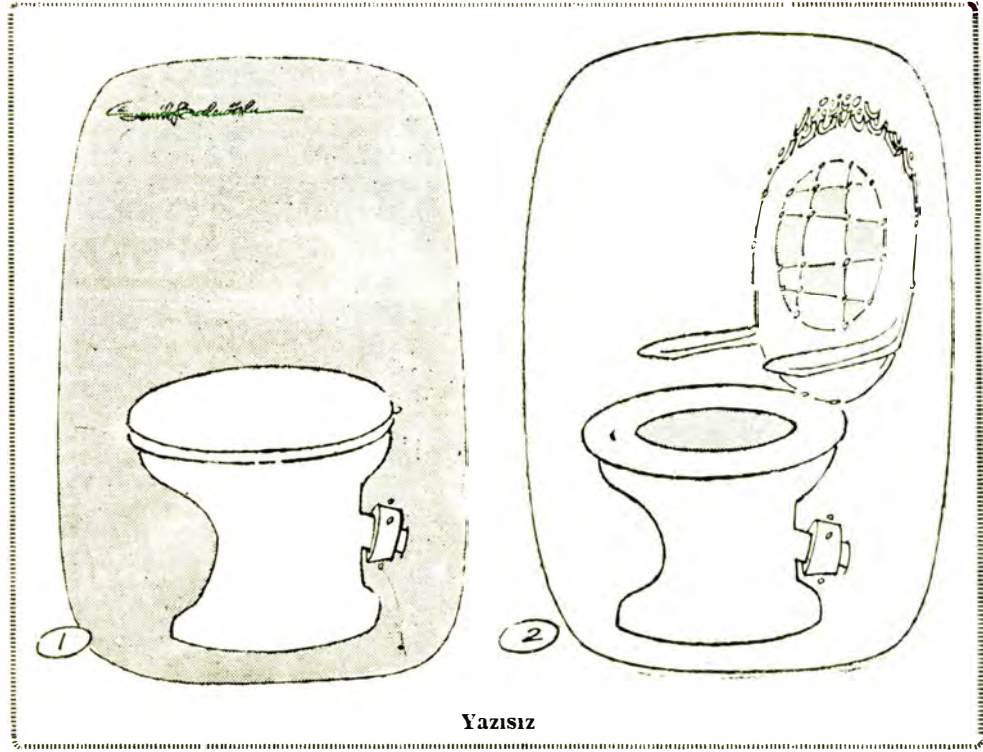
— Bir Kasım arkadaşlar, dedi.

ANKARA'NIN ASFALTI!..

Kasım ayına sivanan pehlivan çok. Ben size söyleyim. Fırsat bu fırsattır diyen sağcısı, solcusu.. bize de bir pay düşer mi diyen orta yolcusu.. Herkes gizli açık bir oyun peşinde. Kimi parlâmentoda, kimi sokakta..

Ben, işçi Partisinin kongresinde ki aşırıları uyaran bir köylünün fıkrasını buraya yazacağım, belki başkaları da kıssadan hisse kapar.

Adamecağın biri karıncayı incitmeyen adımlarla yürüyormuş yolda.

Yazısız

Karşıdan gelen bir tanıdığı vurmuş omuzuna:

— Ne korka korka basıyorsun be adam? demiş, bas, korkma! Sıkı bas asfalttır bu yol!

Adam cevap vermiş acı bir gülüşle:

— Yol asfalt ama bizim ayaklar çıplak, hemşerim..

Sözünü şöyle bağladı köylü dayı:

— Yazık olur bu fukara memleket!

Kardaşlar, yoldaşlar, post kavgası

sında gözleri dönenler, titreyip kendine dönenler, birleşenler, ayrılanlar, genç kurtlar, ihtiyar tilkiler.. «Dikkatli atın attığınız adımı».

— Yakicidir Ankara'nın asfaltı.

SAYIM

Bugünlerde bir de sayım fıkrası anlatıyorlar:

Altında'da bir evin kapısını çalar sayım memuru. Kapıyı açan orta yaşlı bir kadındır. Memur sorar soruları ve cevapları yazar. Meslek

kışına gelince kadın, söyler mesleğini:

— Ev kadını..

Kadına ait sorular bitince memur, evde başka kimse olup olmadığını öğrenmek ister. Kocam var der kadın, içerde uyuyor. Adamı uyanırmak istemezler. Adama ait soruları da kadına sormaya başlar memur. Kadın söyler kocasının mesleğini de:

— Ev erkeği!

Baha ORAL

Memleketin kalkınması üzerine fikirler

ALTAN TOPSEVER (Takıntılı öğrenci) — Valla âbicum, şu Fenerbahçenin işi beni çok düşündürüyor. Haftaya Galatasaray maçını almamız lazım. Yoksa halimiz duman!

HÜSAMETTİN MAZLUM (Memur) — Zâtîâlinize ne söyleyeyim, bilmem ki... Bende haneyeye teşrif buyurup bir acı kahveni içseniz, Memleket kalksın ama, ya bizim halimiz ne olacak?!

MAHMUT HAMARMUT (Kabızmal) — Memleketi kalkındırmak için esaslı kazıklar çakmak lazım. Bunu da en kıyak şekilde cvelallah biz yaparız...

HULÜSİ DİVİTOĞLU (Kâtip) — Estağfurullah, arz edeyim efendim. Bendeniz, memleketin kalkınmasını hulûs ile şöyle mütalâa etmekteyim: Bendei âcizane bir hatırı derkâr, zeytinyağlı enginar. Off, yine bastı efkâr.. Af buyurunuz, zihnim pek karıştı. Büyüklüklerin ellerinden küçüklerin gözlerinden öperim.

HASAN BEŞARŞIN (Manifaturacı) — Efendim, bu işler kolay kolay endazeye gelmez. Herkes bir şey söylüyor. Halp orada ise arşın burada. İşleri toptan değil, perakende olarak ele almak lazım.

HALİS DALKAVUK (İsmi ile müsemma bir vatandaş) — Büyüklüğümüz bizden iyi bilir!..

ÇETİN ÖZPERGEL (Yüksek Mimar) — Bu sanıldığı gibi basit bir sorun değil monşer.. Problemi bilimsel açıdan ele almak lazım. Metrepol olarak ülkenin bir şehirleşme, bir değerlendirme problemi vardır. Sonra alt yapı da önemli. Enteresan bir durum. Metrepol sorunu nasıl çözümlenecek? Bunun çeşitli alternatifleri var. Örneğin..

BEHÇET YAYLARIGEVŞET (Karyola tamircisi) — Benim bu işlere aklım ermez âbı. Ben bozulmuş karyoları sevabına tamir ederim. Çaktın ya!..

MEHMET ÇİLELİ (Sırık namalı) — Bey, yüzyirmi kiloyu sırtladığımmın kaldırım. Velâkin memleket nasıl kalkındırılır, onu bilemem..

Sevgili okuyucular, memleketin kalkınması için sizin de ilgi çekici fikirleriniz varsa, lütfen bize gönderin.

Siyami ÖZEL

— Başkan, biz fakirler için her hafta bir kolon toto oynuyormuş!..

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık işlemleri için emniyetli olan TÜRKİYE HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini IBM makinaları ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımız da "Emniyet ve Sadakat" parolamızdır.

(Basın : 60515 - A - 20885 — 182)

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 47 —

İnşaat bittikten sonra şahane bir çift'e, şahane bir yatak odası olacak odanın birinde buldum kendimi. Ayazdan korunmak için iki pencereden uzak olan köşeyi seçtim. Yırttım çimento torbasını, bir katını altına serdim, bir katını üstüme:

— Hey iyilik melekleri, siz koruyun beni kazadan belâdan, hastalıktan, ve de inşaatın bekçisi varsa, ondan... dedim.

Gözlerim karanlığa iyice alışınca: — Eh, diye mırıldandım, çok mesut çift karyolasını şu köşeye kurar, pencerelere hem tül, hem de keten perdeler takar, hanımın geceliği şurda, beyin pijamaları burda...

Uyumuşum... Sabahleyin kalkar kalkmaz, mutlu kocanın yerine ben baktım pence-reden. Ama korka korka baktım. Bir kaç amele harç karıyorlardı. Çimento torbasını bırakıp aşağıya indim. Amelelerin yanına varınca:

— Güzel olacak ha! dedim.
— Ne? dediler.
— Apartuman...
Sonra:
— İş aramya gelmişdim de, dedim.

— Yok ki, dediler.
— Sağık olsun, dedim.

Yürüdüm geldim gara. İki kamyon şöförüne sordum:

— Mâvinlik var mı? diye.
— Yok... Var bizim mâvinimiz, dediler.

Midedeki kuru fasulyalar çoktan erimişti. Kendi kendime:

— Ulan ister misin eski sanata dönecek gene bulaşıklılığa, dedim.

Adana tarafına giden kamyon aradım, yok dediler. Akşam üstü bir şöför:

— Eyi amma arkadaş, alayım seni yamma mâvin, in misin, cin misin bilen yok ki, dedi. Ya gatilsen, ya hırsızsan?

— Yahu ağa, heç bende öyle surat var mı?

— Gatilin, hırsızın suratı başka mı ki?

Bir ara yine şef efendi geldi aklıma, ama boşverdim. Gece yarısı tekrar gittim inşaata. Sağolsunlar, bizim ne çarşafı toplamışlar, ne de yatağı, çimento torbası olduğu yerde duruyor... İçimden:

«Yaya maya, tutmalı yarın gamyonun yolunu» dedim.

O umutla yattım. Ama bir türlü uyuyamadım. Mide boş olduğu için o yana döndüm sırtım dondu, bu yana döndüm bağrım dondu... Hele ayak uçlarını, koptu gittiler benden çok uzaklara... Büzüldükçe büzüldüm çimento torbasının altında, olmadı. Hattâ bir ara kendimi bu odada yatacak olan şahane çiftin mutlu erkeğinin yerine koydum, yatak ve yanımda sıpsıcak kadını düşündüm, yine olmadı... Uyum uyanık sabahı ettim...

Amelelere selâm sabah demeden suratlarına baka baka çıktım gittim inşaattan... Bir fırıncıya:

— Arkadaş, şu çakıyı versem, bana yarım ekmek verin mi? dedim.
— Aç mısın? dedi.
— He, dedim.

Bir ekmek uzattı. Çakıyı uzattım.
— Yok, kalsın, dedi.

Bıraktım çakıyı sıpsıcak ekmeklerin arasına... Adana yolunu tuttum. Nasıl olsa kanımız tok... Arabayı bıraktığımız yer de, ya elli kilometre, ya kırk kilometre... Varınız yürüye yürüye...

Bir at arabası on kilometre götürdü beni. Üstelik köylünün sigarasından da otlanlık. Adama durumu anlattım, sağolsun, çıkımından kapkara topacık bir ekmek de çıkardı verdi. İndiğim yerde iki sigarayla biraz da kibrit tutuşturdu elime.

Yürüdüm biraz. Bir kamyon geldi arımdan. Eh, belli ki bugün iyi yanımızdan kalkmışız, işler rasgilediyor. El kaldırdım, durdu...

— Nereye? dedi şöför.

— Herde bizim bozuk gamyon var, onun oraya, dedim.

— Atla, dedi.

EDISON

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT

gözlerinizi
korur

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlançılık : 531 — 181)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Telefon : 22 18 11

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı: 125 kuruş.

— Beni böyle karşıladığına göre yine yemeği yakmışsın!..

Çare

Otostopçulardan dert yanıyordu. Araba sahiplerinden biri: — Her el sallayanın önünde durmaktan çıldıracaktın bira-der, dedi. Neyse ki kurtuldum sonunda.

İkinci dertli sordu:

— Ne yaptın?

— Arabamın camına «Taksi» yazdım!

Köpekler

Parkta karşılaşan iki köpekten biri:

— Tüylerin ne kadar kirli, dedi. Hizmetçinin seni bir güzel yıkaması gerek.

— Allah korusun!

— Neden?

— Hizmetçinin kendi çocukla-rını yıkayışını gördüm de, on-dan!

Adamına çatmış

Bir Amerikan eri, Hawai'de üç sene askerlik vazifesini yap-tıktan sonra memleketine dönmüştü. Bir an evvel ailesine ka-vuşmak için arabasını New-York caddelerinde süratle sürüyordu. Trafik memuru durdurdu. Adını sordu. Er hemen cevap verdi:

— Heleakola Kamehameka Laupahoehe.

Trafik memuru, koluna yapıştı:

— Bana bak delikanlı Heleakola bir dağdır, Kamehameka da bir kralın adıdır. Laupahoehe de bir şehirdir. Ben de Hawai'de üç yıl askeri inzibatlık yaptım. Dalga geçmeyi bırak da gerçek is-mini söyle!...

Tanımamış!

Kadın, müstakbel damadına aile albümünü gösteriyordu. Bir aralık damadın göztine çıplak bir kız çocuğunun yatağın üzerin-de çekilmiş bir fotoğrafı çarptı. Kim olduğunu sordu. Kadın gül-ümsedi:

Genç adam hayretle mırıldandı:

— Tuhaf, birkaç defa yatakta bu vaziyette gördüğüm halde tanımadım onu...

Yazısız

— Sana yardım edeyim mi Poool?..
— Yok, yok.. otur oturduğun yerde!..

Ruh doktorunda

Bir ruh doktorunun bekleme salonunda, bir adam sırasını bekliyordu. Eline bir otomobil direksiyonu almış, oturduğu yer-de onu eliyle çeviriyor, bir ta-raftan da ağızla motor taklidi yapıyordu.

Bir hastabakıcı bekleme sala-nunun kapısını aralayarak:

— Müşö, dedi, otomobilinizi park edecek yer bulur bulmaz içeri buyrun, doktor sizi bekl-i-yor.

Briç

— Briç dörtüncü olur mu-sunuz?

— Memnuniyetle.

— Biraz bekleyin öyleyse...

— Nereye gidiyorsunuz?

— İki kişi daha bulmaya.

Geniş şoför mahalline atladım. Kaç gündür ilk kez iliklerim ısındı. — Siz nereye dedi? diye sordum. — Anteb'e, dedi. — Adana'dan geçeceksiniz?

— He!

İçime bir güneş doğdu...

Arabamın siyah yağ izlerinden baş-ka bir şey bulamadık, gitmişti. De-mek Sefer ağa benim Konya'ya git-tiğim gün gelmiş, arabayı tamir e-dip almış gitmişti. Kimbilir ardını-dan neler demişti? Ne derse desin, hiç aç ay oynar mı?

— N'apacan? dedi kamyonun şo-förü.

— Bilmem ki, dedim. Beni götü-rür müsünüz Adana'ya?

— He!

— Amma beş gurusum yok!

— Lan sana para soran var mı?

— Allah razı olsun!

Başımı pencereye dayayıp biraz sonra uyumuşum. Nerede bilmem u-yandırdılar:

— Yekin (kalk) hele, dediler. Sen geç biraz arkaya, ördek var!

Atladım kamyonun arkasına. Ereğ-li'den sonra bir yağmur tuttu, sanki sağanak. Girdim çadırın altına, uyu-muşum.

Adana'ya yakın açtım gözlerimi. Güneş, yeni mi doğuyor, yoksa ye-ni mi batıyor, bilmiyorum... Yağ-mur dinmiş, hava ısınmış, bir hoş kokuyor toprak, buğulu buğulu, va-tan vatan...

Kamyonun Küçüksaat'ın orada indim. Şoföre, muavine ayrı ayrı:

— Sağ olun gardaş, deyip evin yo-lunu tuttum. Eve vardığımda anam:

— Ee oğlum, maşallah Gonya'yı da gördün, dedi.

— He, dedim, gördük ki, ne gör-dük.

— Güzel mi?

— Çok güzel. Apartmanlar var, çok.

— Bura gadar var mı?

— Apartmanlar var, çok!..

Peder:

— Mevlâna hazretlerini ziyaret et-tin mi? dedi.

— Bi dualar okudum, bi dualar ki...

— Allah bana da nasip eder inşal-lah!

— İnşallah baba, inşallah!

Karnımı doyurup Sefer ağayı ara-dım. Büyük hanın ordaki kahvede buldum.

— O yeğen, maşallah, dedi, geldin ha?

— Geldim.

— Gönderdiğim parayı aldın mı?

— Tahütlü cinsinden hem... Ne parası?

— Ulan vay itoğluttir vay! dedi. Demek vermediler ha!

— Para mara veren olmadı.

— Lan yeğen, ben geldiğimin ikin-ci günü burdan bi gamyonla sana hem para gönderdim, hem de bi se-pet yiyecek, yalansam anam avra-dım olsun.

— Boşver, dedim, araba n'oldu?

— N'olacak, heç... Geldik burya, bizim arabamın sahipleri, yani bana satanlar, senedin vâdesi dediler. Lan oğlum hal vaziyet böyle işde, araba pozuldu galdı yazının yüzünde, de-dim. Yok, senedin vâdesi de vâde-si dediler. Ulan size de, senedinize de, dedim... Arabayı bağlamaya get-diler... Güya, tam iki senet olmuş.

Olur lan, gış günü bu, iş mi var?... Allah bize, biz size... Lan etmeyin, araba zaten bağlı dedik, dinmede-dik ki. Goşdular pash demirin ardından. Cehennemine dibine getsin-ler. daknuş getirmişler bir arabanın ardına. Seni sordum, yokdu başın-da dediler.

Böylece bizim muavinlik fash bit-miş oluyordu. Yine işsizlik günleri-miz başlamıştı. Bir ara şalgam sata-yım dedim, sarmadı beni. Koluma iki sepet takıp okul önlerinde por-takal satmaya başladım.

(Devamı var)

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de

35 APARTMAN Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60126 - A - 20266 — 179)

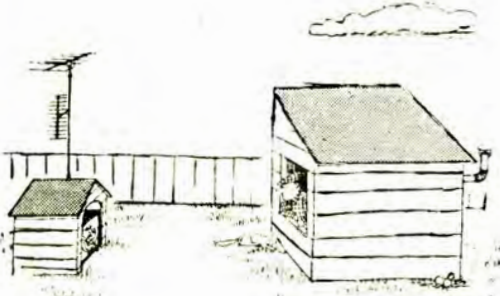

VAZİSİZ

Dünya Karikatürleri.

- BIRAKIN DA, SİZ YİNE GÖZLERİMİN GÜZELLİĞİNDEN BAHSEDİNİZ.

YAZISIZ

YAZISIZ

- NE ARIYORSUN ORADA POOL ?
- TOPLARIMI ARIYORUM KARICIĞIM !

AAAA

BU PARA SAHTE

YAZISIZ

- EĞİLER ALIYORLM BAYAN. ELBİSE, GÖMLEK... HATTA HAVLU DA ALIYORUM !

- SİZİ TEBRİK EDERİM MÖSYÖ... SANATTAN ÇOK İYİ ANLIYORSUNUZ !..

kutlu olsun!..

1 çekilişte

20
MİLYON

**milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek**

Bütün tasarruflarımızı yıl sonuna kadar
İş Bankası'nda toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

BU ÇEKİLİŞTE:

45

Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

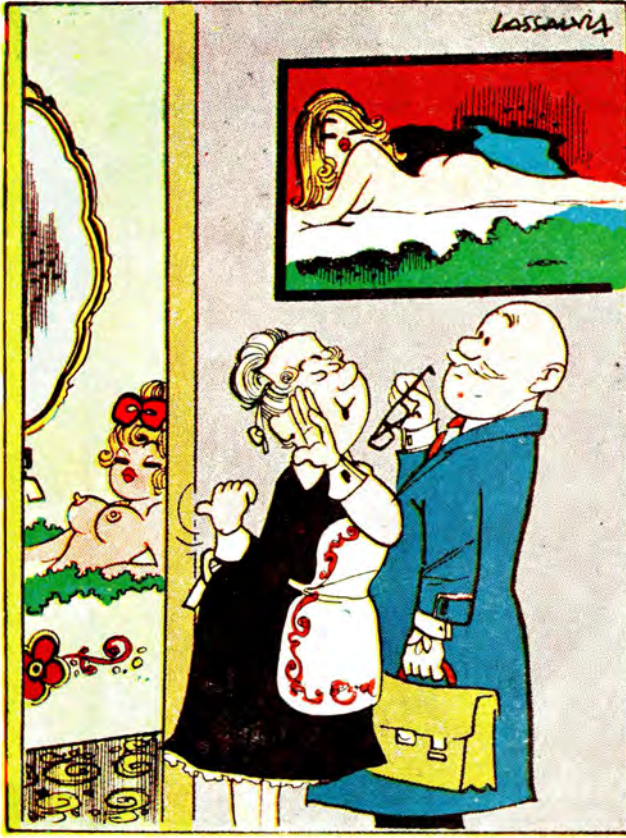
100 adet 10.000 lira

200 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 lira

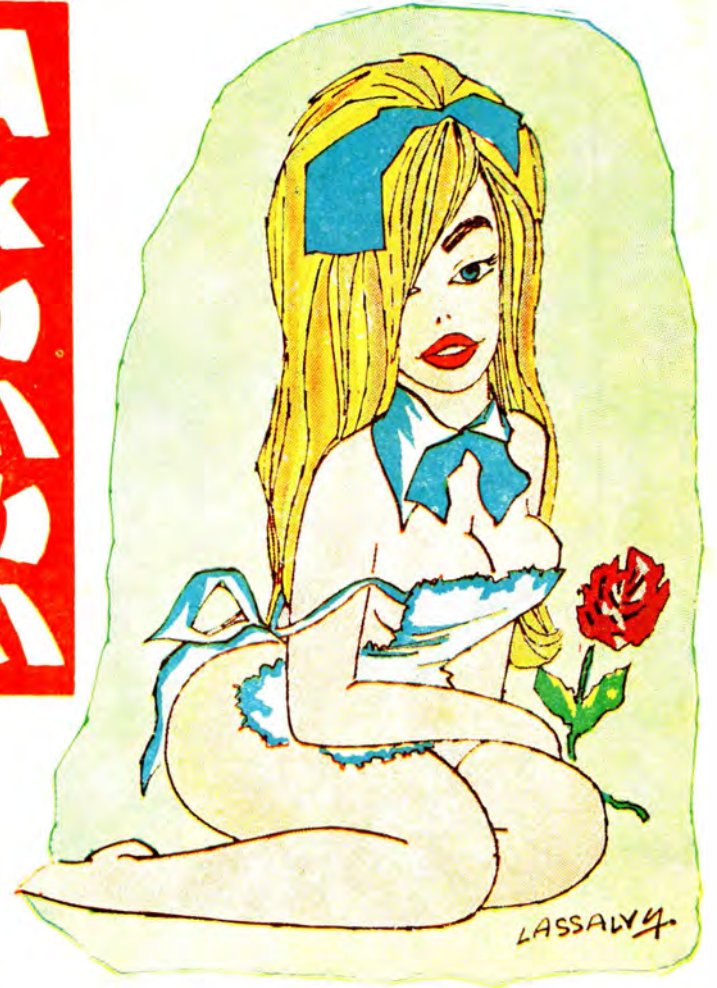
ayrıca 16.000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

(Yeni Ajans : 4204 — 183)

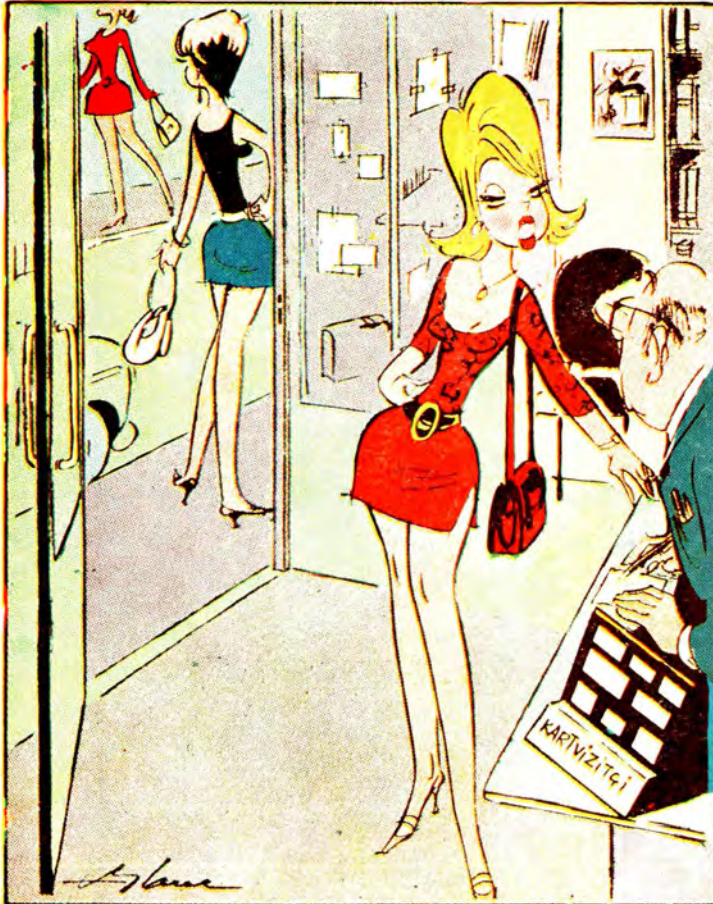

— ŞŞŞT, RESMİN CANLISINI GÖRMEK İSTER
MİSİNİZ ?..

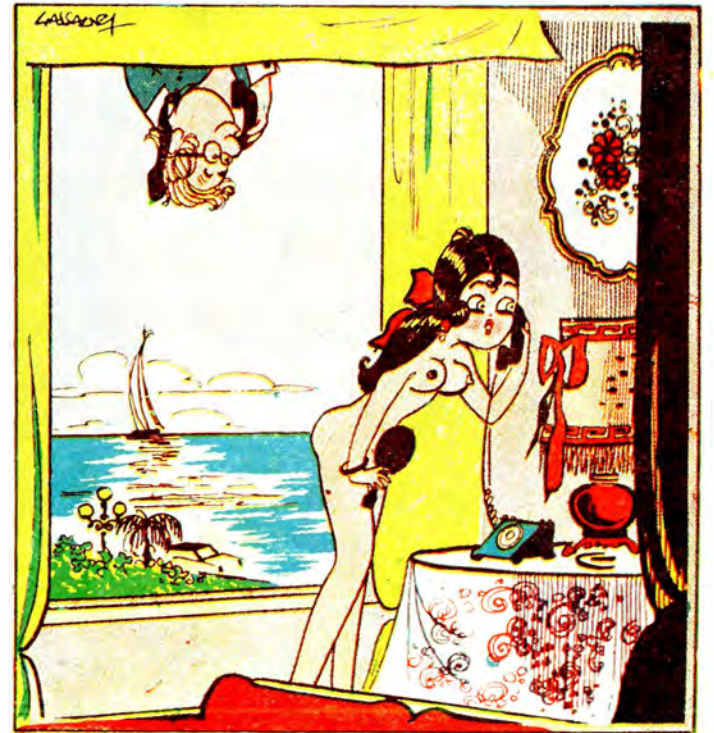
**A
K
B
A
A**

— HİZMETİNİZDEYİM !..

— İSMİMİN ALTINA DA SEKS ÖĞRETMENİ YAZINIZ !..

— EVET, ESMERİM SOL KALÇAMDA BİR BEN VAR.
AMA BENİ BU KADAR İYİ TANIDIĞINIZA GÖRE
SİZ KİMSİNİZ ?..